

Poštnina plačana v gotovini

SALEZIJANSKI VESTNIK

GLASILO ZA SAL. SOTRUDSTVO

S prilogo

LETO XXVII © MISIJONSKA MLADEŽ — VERI IN OMIK © ŠTEV. 3

VSEBINA

Več vere! — Knez Avgust Czartoryski — Ni rož brez trnja — Iz naših misijonov — Kitajska — Makas — Ekvador — Po salezijanskem svetu — Sestra Marija Mazzarello, prva predstojnica Hčera Marije Pomočnice — Milosti Marije Pomočnice.

SLIKE: Knez Avgust Czartoryski — Pod rožami je bilo ostro trnje... — Naša „Kitajca“ vlč. g. Jožko Kerec in vlč. g. Jožko Geder — Oratorij bl. Janeza Boska na Rakovniku 1931. l.

ČEŠČENJE PRESV. SRCA JEZUSOVEGA

Debelo tiskana številka zaznamuje skupino; prva za njo opravilo, druga dan, kdaj naj se opravi zadostilno sv. obhajilo. — Vsak naj si zapomni, h kateri skupini spada. Kdor bi ne mogel opraviti zadostilnega sv. obhajila v določenem dnevu, naj si izbere drug dan.

V juniju: 1. 5, 14 — 2. 3, 12 — 3. 2, 5 — 4. 4, 19 — 5. 9, 24 — 6. 6, 9 — 7. 1, 3 — 8. 7, 15 — 9. 5, 7 — 10. 4, 23 — 11. 7, 21 — 12. 9, 17 — 13. 2, 11 — 14. 6, 25 — 15. 9, 18 — 16. 8, 16 — 17. 1, 22 — 18. 7, 2 — 19. 4, 20 — 20. 5, 27 — 21. 2, 30 — 22. 3, 10 — 23. 6, 28 — 24. 7, 1 — 25. 8, 13 — 26. 2, 26 — 27. 6, 29 — 28. 7, 6 — 29. 3, 24 — 30. 2, 4 — 31. 9, 8.

V juliju: 1. 7, 4 — 2. 2, 17 — 3. 4, 10 — 4. 6, 30 — 5. 2, 22 — 6. 1, 24 — 7. 5, 12 — 8. 4, 18 — 9. 6, 28 — 10. 2, 8 — 11. 4, 3 — 12. 8, 11 — 13. 9, 2 — 14. 2, 29 — 15. 3, 6 — 16. 1, 9 — 17. 5, 16 — 18. 9, 20 — 19. 7, 7 — 20. 8, 23 — 21. 6, 21 — 22. 7, 26 — 23. 4, 14 — 24. 2, 19 — 25. 1, 5 — 26. 9, 27 — 27. 4, 25 — 28. 2, 13 — 29. 7, 31 — 30. 5, 1 — 31. 4, 15.

NOVI ČASTILCI

24. 7. 1. — Reisman Jerčka — Furlan Marija — Govekar Jožef.

UMRLI:

Prkelj Neža, Goliše — Škerget Marija, G. Krapje — Bundrl Terezija, G. Krapje — Barle Frančiška, Stranje — Zveglič

Helena, Št. Vid — Lipec Nežika, Radeče — Kavčič Marija, Ljubljana — *Priporočamo jih v molitev.*

Starši! Morda premišlujete, kam bi poslali prihodnjega jesen svojega sina, da se izučí rokodelstva. Opozarjamo vas na *Obrtne šole na Rakovniku*. Tu bo prejel vaš sin temeljito strokovno izobrazbo in pravo krščansko vzgojo. — Sprejemajo se le zdravi mladeniči, ki so dovršili ljudsko šolo. Izuče se lahko za čevljarje, krojače ali mizarje (strugarje). Poleg svoje obrti se izučé tudi v strokovnem risanju, knjigovodstvu, računstvu, tehnologiji itd. Gojenci imajo tudi svojo godbo na pihala in mnogo prilike za veselo razvedrilo. — Ves čas so pod večjim in skrbnim vodstvom, zato so dani vsi pogoji, da se gojenci vsestransko dobro pripravijo za življenje. — Šolsko leto prične 1. avgusta. Učna doba traja 4 leta. Stroški za vzdrževanje po dogovoru.

Ker bomo imeli prihodnje šolsko leto zopet nekaj mest na razpologo, opozarja-

mo že zdaj starše, naj se pravočasno obrnejo na vodstvo zavoda za sprejemne pogoje.

Tiste pa, ki želijo dati svoje sinove v klasično ali realno gimnazijo, opozarjamo na *Dijaški konvikt na Rakovniku*.

Dijaki pohajajo državne gimnazije po 5 ali 6 ur na dan. Ves ostali čas so v zavodu, kjer imajo priliko, da se pod skrbnim nadzorstvom dobro pripravijo na posamezne šolske predmete. Vadijo se lahko tudi v raznih prostih predmetih, kakor v petju, igranju na gosli itd. — Sprejemajo se dijaki od 1. do 8. gimnazijskega razreda, da so le zdravi in so dovršili prejšnji razred z dobrim uspehom.

Starši, ki žele dati sinove v konvikt, naj se zglase ustno ali pismeno pri *Vodstvu salezijanskega zavoda na Rakovniku v Ljubljani*, nakar se jim pošljejo sprejemni pogoji.

PRAZNIK MARIJE POMOČNICE OBHAJAMO 24. — 25. MAJA. PRIDITE!

DAJ MI DUŠE **DRUGO VZEMI**

SALEZIJANSKI VESTNIK

GLASILO ZA SAL. SOTRUDSTVO

1931

LETO XXVII. MAJ — JUNIJ

ŠT. 3

Več vere!

Prežalostno je današnje socijalno stanje. Koliko družin je nesrečnih, koliko vezi razdrtih, koliko otrok brez kruha! Oblasti si belijo glave kako od-pomoči temu zlu, toda rešitve ne naj-dejo in je ne bodo našli.

Vse zlo namreč leži v tem, da so ljudje zavrgli Kristusov nauk, ki edini rešuje socijalno vprašanje in edini odgovarja človeškim zahtevam... Srečnemu življenju manjka podlage — vere ni. Več vere v življenje, pa bo vse druga-če. Kaj je zakonska vez brez vere? Po večini prevara. Zakaj se danes mnogim godi krivica na svetu, zakaj je na mili-jone nezaposlenih, na drugi strani pa se kopiči bogastvo v rokah nekaj bo-gatinov? Saj je vendar tako resnično, kar poje pesnik Gregorčič:

*Za vse je svet dovolj bogat,
in srečni vsi bi bili,
ko kruh delil bi z bratom brat
s prav srčnimi čutili!*

Zakaj ga ne deli? Zato, ker prave krščanske ljubezni ni med njimi, toda ljubezni, prave krščanske, ni brez vere. Edina rešitev in edini lok nezdravim socijalnim razmeram je in ostane vera, globoka vera v Boga, v njegovo pra-vičnost in dobroto.

Ljudje pa so „temo bolj vzljubili kot luč“ in beže pred lučjo, ker zlo delajo. Vera je človeku luč skozi temo življe-

nja. Brez luči zaide kakor mora zaiti popotnik v neznanih gozdovih v temni noči, ko ne najde ne steze, ne pota.

Človeška zloba pa je šla še dalje. Ne samo, da so zavrgli vero, ugasiti jo hočejo tudi v drugih. Gorje svetu, ki si brez vere vzdaja mladino! Zakaj se zločini tako silno množe in povzro-čujejo toliko zla v mirnem sožitju? Zato, ker so se vzgojili ljudje brez vere. Kakšne vezi pa more nadeti mlademu naraščajočemu rodu? Edino ve-ra more postaviti jez strastem, ki div-jajo ter povzročujejo strašno razdeja-nje v dušah posameznih in v socijalnem življenju. Čudno je svet nedosleden! Vzgaja si ljudi brez vesti in vere, po-tem pa jih za prestopke hudo kaznuje!

BOG SE VRAČA...

Ozrimo se samo v tiste kraje, kjer so iz šole vrgli Boga. S satanskim vese-ljem so trgali po šolah križe raz sten in Boga so vrgli — za vrata, potem pa oznanjali nov nauk — brez Boga. — Sadovi so kmalu dozoreli. Zločinov mladoletnih je bilo vedno več, podiv-janost je čim dalje večja. Resno se je jelo povpraševati kam pridemo, če se bo tako nadaljevalo. Marsikje so spre-videli, kaj je vzrok vsem tem nesre-čam. Šli so spet po Boga in njegovo podobo obesili na stene po šolah, uvedli so krščanski nauk, edino primerni člo-

veku, šele potem so se začeli obetati boljši časi. In vendar

NJEGOVI GA NISO SPREJELI.

Da, mnogokje še do danes ne. Hudobni duh ne spi. Tudi tja, kjer so še nekam vzdržne razmere, se je vtihotapil in poslal svoje zveste pomočnike, da z vsemi, tudi najmodernejšimi sredstvi širijo kugo nemoralnosti med ljudi. S kinematografi in s tiskom danes hudoba žanje največje uspehe. Zakaj je zdaj toliko razporok in divjih zakonov? Naučil jih je v dobršni meri kino, ki jim je najprej upihnil luč vere v duši, potem pa je bilo lahko delo, kajti ko vere luč ugasne, tedaj pade tema na dušo. Edini voditelj človeku so strasti, ki jih hudobec neti in razpihuje v njem. Drugi mogočni činitelj, ki danes vodi svet, je tisk. Neprecenljiva je ta iznajdba in nje izpopolnitev, toda gorje, če ga človek porabi sebi v zlo. Hudobni duh je hlastno segel po tem sredstvu, pomočnikov je vedno imel na izbiro, ter je prav s tiskom začel zastrupljati svet. Skoro bi ga bil spremenil v puščavo. Danes se takozvani civilizirani svet vrača v poganstvo. Maliki so mu zlato in strasti — telo. Prav radi tega se je božje kraljestvo odvrnilo od njih, ker ga niso marali sprejeti. Prešlo je k drugim narodom v Ameriko, v Afriko, v Azijo — k poganom. Ti pogani se torej spreobračajo h Kristusovi veri, dočim se moderni svet pogreza v poganstvo. Vse zato, ker je vera ugasnila, radi tega pa živi danes toliko „kristjanov“ nekrščansko življenje. Več vere bi danes bilo treba, mnogo več, da se današnji svet preobrazi.

NOVI APOSTOLI.

Zanetiti pa morejo vero v ljudeh le tisti, ki so goreči in neustrašni. Vera je dar božji, je milost, zato pa je treba moliti zanjo, kakor je Zveličar naročal. Apostoli so molili zanjo in so jo dobili. Sveti Peter, ki se je prej ženske ustrašil, se potem vsega sveta ne boji. Stopi takorekoč pred ves svet ter pridiga o umorjenem Zveličarju, o odrešenju. Nič hudega se mu ni zgodilo, pač pa je spreobrnil h Kristusu na tisoče ljudi vseh narodnosti. Danes je

duhovnika svet zamrzil, ker mu je živ spomin na Boga, katerega je on zavrzel. Mnogokam duhovnik ne more in ne sme, svetnemu človeku pa je to mnogo lažje. Sv. oče papež tako silno poudarja katoliško akcijo, laiško apostolstvo, tisto silno moč, ki je v začetkih krščanstva tako uspešno sodelovala z apostoli, da se je vera tako hitro razširila.

Tudi danes se da mnogo doseči, samo gorečnosti je treba.

Čez dve leti bomo slavili stoletnico rojstva velikega moža, ustanovitelja Vincencijevih konferenc v Parizu — Friderika Ozanama, ki takole piše: „Današnje človeštvo se mi zdi kakor človek, ki je na poti iz Jeruzalema v Jeriho padel med razbojnike, ki so ga oropali in ranili. Tudi človeštvo so hudobni ljudje oropali zakladov sv. vere, potem pa ga pustili na poti onemoglo — brez vere. Približali so se mu duhovni in leviti. To pot niso šli mimo, pri njem so se ustavili, toda nesrečni jih je v svoji zaslepljenosti odpahnil. Zato je torej na nas vrsta, na nas laike, mi mu moramo biti samarijanci, k njemu moramo, nas ne bo odbil, saj nima predsodkov proti nam. Govorili mu bomo o sreči, ki jo je izgubil in ki jo tako lahko spet najde, o zdravlilih za njegovo dušo; o veri, o čednostnem življenju in mu v dejanju izkazovali ljubezen, ki mu bo kakor olje v njegove razbolele rane.“

Danes niso boljše razmere od tedanjih Ozanamovih časov, ako niso še slabše. Zato ima tudi danes in še posebno danes laišstvo veliko nalogo. Masonerija je duhovnika oblatila, ljudi odtegnila od njega, zato pa ima laik nalogo, da stopi v to pokvarjeno društvo in njegova moška, odkrita in dobra beseda bo mnogo zalegla. Nad tako besedo se bo marsikdo zamislil in se tudi dal prepričati. Danes vera zahteva od katoličana toliko več, da mora dejansko poseči v versko življenje in sodelovati za izboljšanje razmer, zato da se vera vrne v prazne duše. Hiša je v plamenih in norec bi bil ali pa strahopetec, ki bi držal križema roke. Iz tega namena si je sveti oče

papež Pij XI. privzel posebno nalogo, da vzbudi nove apostole in z njimi poživi vero. Kaj zmore odločnost, gorečnost, neustrašenost, nam priča zgodovina. Redovnica, slabotna ženska sveta Katarina Sijenska polna žive, dejavne vere se povsne tako daleč, da je svetovalka rimskim papežem v najtežjih časih razdora v cerkveni hijerarhiji. Devica Orleanska, preprosta pastirica, polna žive vere popusti svoje ovčice, stopi na čelo celi vojski in doseže na bojnih poljanah uspehe, ki jih niti izkušeni vojskovodje v dolгих bojih niso mogli doseči.

Se en zgled iz Francoskega: L. 1880. je bila občina Etual najbrezbožnejša v deželi. Postala je čisto paganska. Neko dekle La Riviere po imenu, z živo vero zaprosi misijonarja patra Vena, naj pride misijonarit v ta kraj. „Pridem“, ji odvrne, „toda ti mi moraš ljudstvo pripraviti na misijon.“ Otroci celo pri dvanajstih letih niso bili niti krščeni. Šlo je torej za veliko delo, da se paganstvo iztrebi.

„Pa kako bom jaz reva kaj takega zmogla?“

„Vere je treba, žive vere, dekle, tri mesece imaš časa.“

Lotila se je dela, začela je misijonari. Kakor dobri angel je dekletce hodilo od hiše do hiše, prosilo je in jokalo. — Trije meseci so pretekli. Pride pater Ven in jo vpraša, kakšen je uspeh.

„Vsi otroci so krščeni, samo dvoje otrok iz dveh družin še ni, ker starši nikakor ne marajo.“

„Pojdi in daj še ta dva krstiti!“

La Riviere se vrne, pade na kolena pred materi in ju prosi in zaklinja, naj vendar dasta otroka krstiti. Jokala je, da bi se bila kamnu smilila. Pa je tudi zmagala. Zadnja otroka iz dveh družin so krstili.

Začel se je misijon, po misijonu pa se je ves kraj spet vrnil k Bogu...

To je storila vera. Živa, trdna vera dela čudeže. „Resnično, povem vam: Kdorkoli poreče tej gori: ‚Dvigni se in se vrzi v morje‘, in ne bo v srcu dvomil, ampak veroval, da se bo zgodilo, kar pravi, se mu bo zgodilo.“ (Mk 11, 23).

DON BOSKO, MOŽ VERE.

Zakaj danes ni teh čudežev, ali vsaj zakaj so tako redki? Zato, ker ni trdne, neomajne vere. Kjer pa je, se pa tudi čudeži gode — čudeži apostolstva. Ali ni vse don Boskovo delo pravi čudež? Z nič je začel, brez gotovih sredstev nadaljeval in danes se njegovemu ogromnemu delu ves svet čudi. Prežet z živo vero je mali Bosko začel že v zgodnjih letih svoj apostolat med sovrstniki v domačem kraju. V življenju je samo eno iskal: *Daj mi duš!* ker jih je hotel pred grehom obvarovati. Ko je bil v polnem delu, se je držal prav istega gesla. Videl si ga v spovednici po cele ure, kjer ga je številna mladina čakala na spoved. Nikdar se ni utrudil. Držala ga je pokoncu živa vera, po kateri je smatral spovednika za zdravnika, ki leči bolne duše in ki drobi verige hudobnega duha ter napeljuje mladino na pot kreposti. Ne bi bil mogel strpeti, da bi bili njegovi gojenci tudi za trenutek v grehu. Z besedo, ki je nekaj zalegla, jih je nagovoril, da so se nemudoma spovedali, pa če bi bilo v trdi noči treba vstati.

Ko je pridigal svoji mladini, se je izogibal vsake besede, vsakega izraza, ki bi ga zadnji njegov gojenec ne razumel. Govoril je preprosto in lepo, zato pa je njegova beseda vselej našla odmev v mladih dušah.

Tudi njegov vzgojni način mu je narokovala njegova živa vera. Za to mu je šlo, da pri svojih gojencih greh že vnaprej prepreči. Vzgojiteljja stane veliko požrtvovalnosti ta način delovanja. Vedno mora nadzirati, pa kljub temu se don Bosko nikoli ni utrudil in svoje mlade pomočnike, ki so marsikdaj utrujeni omahovali, je bodril, da je treba ostati na mestu, počivali pa da bodo v nebesih.

V vsak razgovor, v vsako pismo je don Bosko znal vplesti kako sveto misel. Ko je misijonarje pošiljal čez morje, jim je najzadnje še naročal: „Iščite duše, ne pa denar!“ Izročal jih je Mariji pomočnici, ki jo je vedno nosil v srcu in mislih. „Naj ne mine niti ena tvoja pridiga, ne da omeniš v njej kaj o Mariji,“ tako je naročal nekemu no-

vomašniku. G. Albera pravi, da je od prvega dne, ko je vstopil v njegov zavod, uvidel, kako zelo mora don Bosko ljubiti Marijo, ker je vedno o njej govoril. Prav z isto živo vero je smatral vse svoje delo prav za prav ne za svoje, ampak za delo Marije pomočnice. „Koliko velikih stvari je Bog storil med nami, pa kdo ve, kakšne bi še bil, če bi bili imeli bolj živo vero,“ tako je pravil in pri tem so mu navadno solze zalile oči.

Če bi danes ljudje imeli zares živo vero, bi bilo drugačno obličje zemlje,

drugačni socialni red in drugačno blagostanje. Ali te vere ni in zato ni sreče, ni blagoslova. Vendar pa obupati ne smemo! Bog nam bo dal vero, če ga bomo zanjo prosili, saj da še vse drugo, kakor pravi Zveličar: „Karkoli v molitvi prosite, verujte da boste prejeli in vse se vam bo zgodilo“, pa bi vere ne dal, ki je luč človeku! V tej luči vere bodo drugačna naša dela, zato vsak dan molimo za njo, da bodo prepojena z živo vero in da bodo obrodila sad večnega življenja. „Gospod, pomnoži nam vero!“

Knez Avgust Czartoryski

Dne 8. aprila 1893. leta je umiral v mestu Alassio v Liguriji mlad salezijanski duhovnik. Ljudje, ki so trumoma hiteli k njegovemu mrtvaškemu odru, niso molili za umrlega duhovnika, ampak so se mu priporočali in se z različnimi predmeti dotikali njegovega trupla. Ta mladi duhovnik se je pisal Avgust Czartoryski (Czartorski) in je bil potomec stare in slavne poljske knežje rodovine. Toda čast, ki so jo izkazovali prebivalci Alassia temu ponižnemu sinu bl. Janeza Boska, ni bila radi njegovega slavnega pokoljenja, — saj so vedeli le malo ali nič o njegovi zgodovini in o važni vlogi, ki so jo imeli njegovi slavni predniki v zgodovini poljskega naroda. Ljudstvo je vedelo le to, da je ta mladenič, ki se je v njegovih žilah pretakala kraljevska kri in ki je bil vzgojen v bogastvu in razkošju ter imel ogromno dediščino, da je ta mladenič spoznal minljivost in ničvrednost zlata in bogastva, se odpovedal vsemu in živel kot ubog redovnik le v molitvi in junaškem samozatajevanju.

Ker se je že pričela obravnava za njegovo proglašitev blaženim, gotovo ne bo neljubo našim dragim čitateljem, če bomo podali nekaj črtic iz življenja tega svetega don Boskovega sina, in to tembolj, ker nam je kot slovanski knez bližnji tudi po krvi.

Knez Avgust Czartoryski se je rodil 2. avgusta 1858. v Parizu kot prvorojenec kneza Ladislava Czartoryskega in njegove soproge kneginje Amparo, hčerke španske kraljice Marije Kristine. Ze v detinskih letih je kazal veliko nagnjenje do molitve in pobožnosti. Bil je rahlega zdravja in razpoložen za jetiko — tudi mati mu je umrla za to boleznijo, ko je imel Avgust

jedva 6 let. Da bi si okrepil zdravje, ga je skrbni oče pošiljal v razne kraje, kjer bi mu podnebje bolj prijalo; tako je bil celo v severni Afriki in v Mali Aziji. Vendar ga to neprestano potovanje ni raztreslo. Pridno se je učil s pomočjo učiteljev in vzgojiteljev, ki so ga spremljali na potovanjih. Ostali čas pa je porabil za molitev. Ko je nekoč v Davosu v Švici čital življenjepis sv. Stanislava Kostka in sv. Alojzija, se je vzbudila v njegovem srcu goreča želja, posnemati ju v čednostih in v zaničevanju vsega posvetnega. V tem sklepu ga je še potrdil njegov pobožni vzgojitelj Kalinowski, ki je pozneje stopil v karmeličanski red.

Ko je l. 1883. bl. J. Bosko obiskal Pariz, je prišel k njemu med mnogimi drugimi odličnimi osebami tudi mladi knez Avgust Czartoryski. Bil je srečen, da je mogel don Bosku streči pri sv. maši in prejeti iz njegovih rok sv. obhajilo. Takoj po prvem obisku je začutil v sebi tako spoštovanje in zaupanje do don Boska, da se mu je odslej pisмено priporočal v molitev v vsaki važnejši zadevi in komaj čakal prilike, da bi ga obiskal v Turinu. Medtem je dozoreval v njem poklic za duhovski stan; a moral je prestati trdo preizkušnjo, ki je trajala cela štiri leta. Avgustov oče, ki je imel s sinom vse drugačne načrte, se je njegovemu sklepu odločno uprl. Saj mu je bil sin že v izdatno pomoč v upravljanju obširnega imetja in oče je upal; da bo on kot prvorojenec njegov naslednik, ki bo ohranil slavno ime knezov Czartoryskih. Pa tudi don Bosko je postavil na preizkušnjo mladega kneza, ko ga je le-ta prosil za svet. Pisal mu je, naj skuša v premišljevanju in molitvi spoznati voljo božjo in svoj poklic. — In res je mladi

Knez Avgust Czartoryski

Avgust po opravljenih duhovnih vajah čutil vedno jasneje, da je volja božja, naj postane duhovnik. Šel je v Turin in prosil don Boska, naj ga sprejme v Salezijansko družbo. A don Bosko se ni hotel odločiti, marveč je poslal mladega kneza v Rim, naj prosí za svet samega svetega očeta. Leon XIII. je služabnika božjega ljubeznivo sprejel in je bil nemalo iznenaden nad njegovim sklepom postati salezijanec. „To je še mlada redovna družba“, je rekel sv. oče, „vendar ima že velike zasluge. Po-vejte don Bosku, naj vas le sprejme; recite mu, da imate za to naše dovoljenje in blagoslov.“ — Kmalu nato je l. 1887. dobil služabnik božji toli zaželeno dovoljenje tudi od očeta.

Šest let je sluga božji preživel v salezijanski družbi, do svoje blažene smrti. Skoraj ves ta čas ga je mučila pljučna bolezen. Poleg tega pa se je še moral boriti z očetom, ki ga je, misleč, da je sin na napačni poti, hotel izvabiti nazaj v svet. Dobri oče, ki je bil sicer goreč katoličan, se ni mogel prepričati, da bi Bog zahteval od njega tako veliko žrtev: da mu žrtvuje svojega prvorojenca, na katerega je stavil vse svoje nade. Toda vse prigovarjanje je bilo zaman; sluga božji se, je trdno odločil izpolniti vedno in v vsem sveto voljo božjo in čeprav je go-

vil do svoje družine še vedno nežno lju-bezen, ni dovolil nobenih pomislekov in dvomov glede svojega poklica.

Po končanem novicijatu je napravil l. 1888. redovne zaobljube v Valsalichah in se začel istotam učiti bogoslovja. Zelel je, da bi mogel čimprej delovati za mladino in za duše, kot je delal bl. oče don Bosko in njegovi goreči duhovni sinovi. Po enem letu napornega učenja so ga predstojniki poslali na počitnice v sal. zavod v Lanzo, ki leži v lepi alpski pokrajini.

Tu pa je izbruhnila z vso silovitostjo bolezen, ki mu je grozila vse življenje.

V tej dolgotrajni in mučni bolezni pa so zabletele čednosti služabnika božjega v takem sijaju, da je po soglasnem pričevanju očitvidcev kaj takega najti le pri velikih svetnikih. Trpljenje in molitev, to je bil od sedaj naprej njegov apostolat. In kako plodovit je bil ta apostolat! Le Bog ve, koliko blagoslova je izprosil ta tihi, bolni sobrat za mlado salezijansko družbo. Koliko mladeničev je pritegnil pod don Boskovo zastavo zgled tega plemenitega kneza! Iz njegove domovine, iz Poljske so kar trumoma prihajali požrtvovalni mladeniči, da se posvetijo don Boskovemu delu. In danes šteje salezijansko delo na Poljskem 30 zavodov, 496 salezijancev ne všteti onih, ki delujejo v misi-jonih in onih 30 salezijancev, ki delujejo v Združenih državah severnoameriških med poljskimi izseljenci. Bog ve, — morda moramo ta čudoviti razvoj don Boskovega dela na Poljskem pripisovati zaslugam tega tihega in svetega poljskega salezija-nca kneza Avgusta.

Da bi predstojniki rešili njegovo dra-goceno življenje, so ga pošiljali v razne kraje. S pokorščino in ponižno preprostostjo je sluga božji sprejel to ugodnost, le prosil je, naj ga pošljejo v tak kraj, kjer je kak salezijanski zavod.

Vzlic nevarni bolezni je prejel 2. aprila 1892. — leto dni pred svojo smrtjo sveto mašniško posvečenje. Naslednji dan je imel novo sv. mašo v navzočnosti svoje tete, brata Vitolda in drugih sorodnikov, ki so bili do solz ginjeni ob pogledu na svojega Avgusta, ki je s serafsko pobožnostjo opravljal presveto daritev.

Naslednje leto ni bilo za služabnika božjega nič drugega ko neprestana pri-prava na smrt. Vedel je, da je njegova bolezen neozdravljiva in da je smrt zelo blizu. Toda on je že davno daroval Bogu svoje življenje, zato ga misel na smrt ni strašila, marveč je vsak dan znova daroval Bogu žrtev svojega mladega življenja.

Svoje trpljenje je prenašal z junaško potrpežljivostjo; na njegovem bledem obrazu je plaval neprenehoma angelski mir in izredno mil in dobrohoten smehljaj.

Živel je kot angel in kot angel je izročil svojo nedolžno dušo Bogu dne 8. aprila 1893. v sal. zavodu v Alassio. Njegove zadnje besede so bile: „Gospod — Jezus — Kristus...“ Njegove dragocene zemeljske ostanke so prepeljali na Poljsko. Položili so jih v grobnico knezov Czartoryskih v Sieniawi blizu Przemysla. Tu čakajo, kakor trdno upamo, da jih sv. Cerkev poviša na oltarje.

S smrtjo služabnika božjega pa ni ugasnil njegov spomin. Se ko je živel, je bilo mnenje vseh, ki so ga kdaj videli, tole: Pravi svetnik je! To prepričanje se je utrjevalo še bolj po smrti, ko so številni njegovi prijatelji in častilci začeli čutiti moč njegove priprošnje pri Bogu. In čim bolj so premišljevali življenje tega angelskega mladeniča, tembolj so občudovali njegove vzvišene čednosti. Tako je ostal v vseh neizbrisen spomin na njegovo živo vero, ki mu je kot nadnaravna luč razsvetljevala življenje in kot zvezda vodnica vodila korake, da je zaničeval knežjo čast in vso revščino tega sveta. Občudovanja vredna je bila tudi njegova čednost upanja, ki ga je podpirala v boju za duhovniški in salezijanski poklic. Njegova pobožnost je bila globoka in iskrena, a preprosta, kot jo je hotel don Bosko. Bil je nadvse točen in zgleden pri skupnih pobožnih vajah. Ko pa se zaradi boleznih ni mogel več udeleževati skupnega življenja in dela s svojimi sobraty, tedaj je molil za svoje „ljube sobrate“ in zanje daroval Bogu svoje trpljenje. Tako se je

vedno bolj utrjeval tudi v čednosti krščanske ljubezni do Boga in do bližnjega. Gnan od te ljubezni je uporabil vso svojo bogato dediščino za dela, ki naj bi množila čast božjo in koristila bližnjemu. Podpiral je misijone, pospeševal zidanje novih cerkva, posebno pa je podpiral s svojimi sredstvi naprave bl. Janeza Boska ker je želel, da v njegovih zavodih kar največ mladine prejme izobrazbo in najde pot zveličanja.

Z največjo skrbjo pa je služabnik božji čuval in gojil v svojem srcu najlepšo čednost: sv. čistost. Duhovnik Andrej Beltrami, o katerem se je tudi že začela razprava za proglasitev blaženim, ki je bil njegov tovariš in nekaj časa njegov strežnik v bolezni, pravi, da je trdno prepričan, da je naš služabnik božji ohranil krstno nedolžnost do smrti. Ta krepost njegove lepe duše mu je dajala tudi ono izredno privlačnost in nadzemski sijaj, ki je izzareval iz njegovega obličja. Andrej Beltrami ga je nazival svetnika, angela v človeški podobi. Enako prepričanje so imeli o njem vsi njegovi predstojniki in tovariši v Valsaličah in v Alassio. Primerjali so ga sv. Alojziju, sv. Stanislavu in sv. Janezu Berhmansu.

Kakor je v nebesih v njih družbi, prosimo, naj ga Bog poveliča s čudeži tudi na zemlji, da bomo mogli v kratkem po nezmotljivem izreku sv. Cerkve častiti tega novega mladinskega vzornika tudi na naših oltarjih.

Če kdo prejme kako milost na priprošnjo tega služabnika božjega, prosimo, da to sporoči uredništvu Salezijanskega Vestnika na Rakovniku v Ljubljani.

NA PRAZNIK BL. JANEZA BOSKA dne 26. aprila nam čita sveta Cerkev pri sv. maši:

BERILO

iz Pisma svetega apostola Pavla Filipljanom 4, 4 — 9.

Veselite se vedno v Gospodu; zopet pravim: Veselite se! Vaša blagost bodi znana vsem ljudem. Gospod je blizu. Nikar ne bodite v skrbeh, ampak v vsem razodevajte svoje želje Bogu v molitvi in prošnji z zahvalo. In božji mir, ki vsak razum presega, bo varoval vašna srca in vaše misli v Kristusu Jezusu.

Končno, bratje: kar je resnično, kar pošteno, kar pravično, kar čisto, kar ljubeznivo, kar blagonravno, karkoli je krepostno in karkoli hvale vredno, to imejte v mislih. Cesar ste se naučili, kar ste pre-

jeli in slišali in na meni videli, to izvršujte in Bogu miru bo z vami.

EVANGELIJ

Odstavek iz svetega evangelija po Mateju 18, 1 — 5.

V onem času so pristopili učenci k Jezusu in rekli: „Kdo je največji v nebeškem kraljestvu?“ In Jezus je poklical otroka, ga postavil v sredo mednje in rekel: „Resnično, povem vam: Ako se ne spreobrnete in ne postanete kakor otroci, ne pridete v nebeško kraljestvo. Kdor se torej poniža kakor ta otrok, tisti je največji v nebeškem kraljestvu. In kdor sprejme katerega takega otroka v mojem imenu, mene sprejme.“

Ni rož brez trnja

Nekoč je don Bosko pripovedoval svojim duhovnim sinovom sledeče sanje, ki se tesno družijo z razvojem salezijanske družbe.

„Ko sem nekega dne leta 1847. premišljeval, kako bi rešili mladino, se mi je prikazala nebeška Kraljica. Prijela me je za roko in me peljala v prekrasen vrt. Zagledal sem najprej dolgo vrsto pokritega stebrovja. Spominjalo je na senčnico, kakor jih vidimo po velikih vrtovih. Bršljan in divja trta sta se valovito ovijala po stebrovju in se družila v košato zeleno strcho, posejano z vrtnicami. Ta prekrasna vrtna stavba se je vlekla vzdolž široke ceste. Ob poti je bila na obeh straneh živa ograja iz samih razcvetelih vrtnic. Tudi pot je bila posejana z rožami. Marija je spregovorila, videč me, da se čudim: »Sezuj se!« Storil sem tako. »To je pot, po kateri boš moral hoditi.« Vesel sem bil, da sem se sezul, saj ne bi rad s čevlji pohodil prekrasnih rož. Stopal sem po rožnati aleji, pa pod rožami je bilo ostro trnje, ki mi je ranilo bosc noge do krvi. Le par korakov sem napravil in že sem hotel nazaj.

„Tu se je treba obuti,“ sem rekel spremljevalki.

„Seveda, pa dobro se je treba obuti!“ mi odgovori Marija.

Obul sem se. Pridružilo se mi je nekaj spremljevalcev in šli smo naprej. Pot je bila očarljiva. Nad njo so se bočile čudovite mladike. Čim dalje smo šli, tem bliže so nam bile nad glavami. Včasih so se spletele v rožnat slavolok. Narava tu ni

štedila z rožami. Rože so bile nad nami, rože okoli nas in pod nogami zopet rože. Jaz pa sem v nogah čutil silne bolečine. Če sem stopil na večjo rožo, me je še bolj zabolela rana, ki mi jo je zadal trn, skrit pod cvetom.

Pa kljub temu sem korakal naprej. Včasih so se mi veje po tleh zapletle med noge, da sem se spotikal. Hotel sem odstraniti sicer lepe, a bodeče vejice, pa so me zbodle v roke. Po vsem telesu sem že bil krvav. Tudi v cvetju nad menoj se je

skrivalo trnje, ki mi je ranilo glavo. A Marija mi je dajala pogum, zato sem šel naprej.

Boleče rane so me skelele po vsem telesu. Spremljevalci, ki so šli za menoj, so me gledali in govorili: »Don Bosku gre izvrstno. Saj hodi po rožnati poti.« Pa niti pojma niso imeli o mojih bolečinah. Veliko klerikov, duhovnikov in laikov je privabila rožnata krasota, da so šli za menoj. Ko pa jim je trnje zadajalo bolečine, so začeli tarnati: »Don Bosko nas je prevaril.« Odgovoril sem jim: »Kdor hoče hoditi brez bolečin po rožnati poti, naj se vrne. Ostali pa za menoj!«

Več se jih je vrnilo. Za malo časa sem se ozrl, da bi videl, kaj je z mojimi spremljevalci. Zabolelo me je v srečo, ko sem zapazil, da jih je dobršen del izginil, drugi pa so se pravkar obrnili. Hotel sem jih pregovoriti. Pa zaman, niso me poslušali. Vzdihnil sem: „Ali je mogoče, da bi taka trnjeva pot bila prisojena meni samemu?!“

Toda v hipu sem se razveselil. Opazil

Pod rožami je bilo ostro trnje . . .

sem, da mi je sledilo lepo število duhovnikov in klerikov, ki so mi klicali: „Mi ti bomo sledili!“ Šli smo naprej. Nekaj jih je še oslabilo in so se vrnili. Veliko pa jih je vztrajalo z menoj do konca. Dospeli smo v prekrasen vrt. Tu so me obstopili zvesti spremljevalci. Vsi so bili utrujeni, in okrvavljeni.

Kakor na povelje je zapihljaj prijeten vetrič in jih v trenutku ozdravil. Njegova tajna sila mi je pričarala veliko četo mladcev, duhovnikov, mladih klerikov, ki so bili vsi voljni delati z menoj na vzgojnem polju. Nekateri sem poznal, drugi so mi bili neznan.

Stopil sem na hribček in zagledal pred seboj veliko umetniško zgradbo. Prestopil sem prag in se znašel v velikanski dvorani, tako bogato okrašeni, da se vse kraljevske dvorane tega sveta ne dajo primerjati z njo. Posuta je bila vsa s prijetno dišečimi rožami; pa zdaj brez trnja. Tedaj se obrne k meni nebeška Gospa in me vpraša: „Ali veš, kaj pomeni vse, kar si videl?“

„Ne, povej mi, prosim te, razjasni mi!“

Govorila mi je: „Znaj, da pot, po kateri si hodil, pomeni tvoje vzgojno delovanje. Pri svojem delu moraš biti obut s samopremagovanjem. Trnje po tleh pomeni čutno ljubezen, ki često oddalji vzgojitelja od pravega vzgojnega smotra in mu brani,

da bi si z delom nabral zaslug za nebesa. Rože pomenijo gorečo ljubezen, ki mora odlikovati tebe in tvoje pomočnike. Ostalo bodičje znači ovire, žalost in neprijetnosti, ki jih doživite pri svojem opraviilu. Pa nikar se ne bojte! Z ljubeznijo in samozatajavo vse premagate in prišli boste do rož, ki nimajo trnja.“

Ko je Mati božja končala, sem se zavedel; bil sem zopet v svoji sobi.“

Don Bosko je dobro razumel pomen sanj. Trdil je, da je od tega časa videl pred seboj jasno pot, po kateri je moral hoditi. Videl je tudi ovire in težave. Dasi ga je čakalo toliko žalosti, polno trnja, je bil gotov, da bo z božjo pomočjo prišel do velikega cilja. V sanjah je dobil tudi opomin, naj se ne boji, če so ga mnogi zapustili. Prvi, ki so se vrnili s poti, so bili svetni duhovniki, ki so v prvih letih pomagali don Bosku pri vzgoji. Oni, ki so se mu pozneje pridružili, so bili salezijanci. Božjo pomoč jim je pokazal čudoviti veter.

Blaženi oče je povedal, da je iste sanje z malimi spremembami sanjal še večkrat v letih 1848. in 1856. Nič čudnega torej, če je korakal z jasnim čelom v bodočnost. Zdi se, da mu je Bog večkrat govoril v sanjah kakor Mozesu: „Poglej in delaj po podobi, ki ti je bila pokazana na gori. (Ex 25, 40).“

ZAHVALA BLAZ. JANEZU BOSKU: — „Hvaležnost mi veleva, da se javno zahvalim blaženemu Janezu Bosku. Imela sem hude bolečine v glavi. Ker se je bolezen že dolgo vlekla, me je skrbelo, kaj bo z menoj. V hudi stiski se spomnim na relikvijo blaženega don Boska in jo položim na čelo ter zaupno prosim Boga, naj me usliši po priprošnji blaženega don Boska. Obenem sem obljubila dar in zahvalo v Sal. Vestniku. Bog me je uslišal, da sem že od lanskega leta prosta bolečin. — *Plarl Ema, Pesje.*“

ZAHVALA DOMINIKU SAVIU: — „Bila sem zelo bolna. Nisem mogla ne delati, ne jesti. Bila sem že pri dveh zdravnikih, toda zdravila niso pomagala. Zdravnika sta se izrazila, da bom hiralna do smrti.

Preden se podam k tretjemu zdravniku, sem se z zaupanjem obrnila do Dominika Savia. Ta zdravnik je rekel, da bo težko pomagati. Predpisal mi je zdravila in mi svetoval, naj se čez nekaj časa zopet oglasim. Ni bilo treba. Po štirih dneh mi je odleglo in zdaj zopet lahko delam. To hitro ozdravljenje pripisujem Dominiku Saviu, čigar relikvijo sem nosila pri sebi. Tisočkrat hvala! *Marija Frece, Podvin.*“

„Kdor si želi zagotoviti Marijino pomoč v življenju in v smrti, naj se ogiblje greha.“

Bl. Janez Bosko.

„Potrudi se, da boš vedno spoštljivo poslušal sv. očeta papeža in zvesto izpolnjeval njegove nauke. Kdor je združen s Petrom, je združen z Bogom, hodi v svetlobi in gre večnemu življenju nasproti. Kdor ni s Petrom, je proti Bogu, tam v temini in bo strmoglavil v večno pogubljenje. Kjer je Peter, tam je življenje, kjer ni Petra, tam je smrt!“

Bl. Janez Bosko.

IZ NAŠIH MISIJONOV

Kitajska

(Vič. g. Jožko Geder piše sobratu bogoslovcu).

Tvoja pisma me nikoli ne najdejo — to se pravi, jaz sem vedno že drugod. Tako je bilo prvo naslovljeno v Hong-Kong, med tem ko sem jaz bil že v Šiu Čovu. Tudi pri drugem se je zgodilo nekaj podobnega: nisem namreč več v Šiu Čovu, ampak v Lin Čovu. Tu bi moral nadomestiti našega dragega padlega sobrata Kalista Karavarija.

Kakor sem že omenil, sem prejel obe pismi, tvoje in tvojih tovarišev. To drugo je priromalo za menoj prav na dan sv. Treh Kraljev, torej ravno prav za praznike in za novo leto. Za vse, novice, pozdrave in molitve se vam najiskrenejše zahvaljujem. Naj vas za vse poplača ljubi Jezus, saj ga vsak dan za to prosim.

Naj vam tudi jaz napišem nekaj novic iz mojega misijona. Najvažnejši dogodek v našem misijonu v zadnjih tednih je gotovo posvetitev novega misijonskega škofa, dr. Ignacija Kanazeja, o kateri je v zadnjem Vestniku poročal moj misijonski tovariš Spinek. Jaz sem ta praznik obhajal v postelji. Priprave so me tako zdelale, da sem moral na sam predvečer v posteljo. Kljub temu, da sem imel mrzlico, sem stopil od časa do časa k oknu in opazoval ginljive prizore. Gotovo, da Šiu Čov še ni videl kaj podobnega. Nele kristjani, temveč tudi pogani so se udeležili slavnosti v velikih množicah. Oh, da bi prodrli žarki božje milosti v ta uboga srca! — Imel sem nalog, da popišem praznik. G. Kerec, ki ni bil navzoč, mi je zelo priporočal; pa kakor vidiš, se je vse drugače zasukalo.

Z g. Kerecom sva bila skupaj zadnje počitnice; obiskal me je v Šiu Čovu. On je zelo izčrpan in potreben oddiha, vendar si domov ne želi; če ga bodo poslali, bo seveda prišel. Težko je opustiti postojanko,

je vedno vprašanje, kdo ga bo nadomestil.

Sedaj pa še nekaj iz Lin Čova. Kako sem prišel na novo postojanko? Iz Šiu Čova sem odpotoval s tremi tovariši dne 12. novembra. Po štiriurni vožnji z vlakom proti Kantonu smo dospeli v Lin Čov. Tu smo se ustavili v našem zavodu, kjer nas je ljubeznivo pogostil gospod Kavada — gotovo se ga še spominjaš, med vojno je bil v Veržeju. Ker je pri kosilu zmanjkalo palčk, sem jih sam napravil iz bambusove veje; Kitajci, kakor veš, ne poznajo ne žlic ne vilic in ne nožev, jedo namreč s palčkami. Po kratkem odmoru smo se vkrcali na nizko kitajsko barko. Gotovo si jo že videl na sliki; je precej podobna našim čolnom, z okroglo streho iz bambusovih ali palmovih listov. Vseh potnikov nas je bilo okoli dvajset. Komaj smo odrinili, vstane v kotu čedno oblečen, čokat mož, sumljivega obraza. Potisnil je druge potnike v kot in nam napravil precej udoben prostor. Mislil sem, da je gospodar barke, pa sem se motil. Gospodar je bil zunaj pri krmilu in priganjal stokajoče porivače; on nima besede na svoji ladji. Ta pokrajina je namreč v oblasti roparjev in je lahko vesel, da mu vržejo kakšno drobtino, da lahko živi. Oni mož pa je bil nekak porok, da so potniki varni vsaj pred njegovimi tovariši; seveda, če bi se priklatila kaka druga roparska družal, potem pa je tudi njegova koža v nevarnosti. Reka se vije med zelenimi bambusovimi gozdovi; tu pa tam kaka naselbina, seveda pod oblastjo roparjev. Povsod smo se morali ustaviti, toda naš spremljevalec je vse hitro uredil. Dan se je že nagibal, ko smo prispeli na mesto, kjer so ubili naša dva mučenika, škofa Versigljija in Kalista Karavarija. Potnikom je bil gotovo še

živo v spominu ta strašni dogodek, saj so nas tako čudno pogledovali, ko smo se vozili tam mimo. Ker je bila voda zelo mirna in čista, smo iskali na dnu, če bi mogoče našli kake cerkvene predmete, ki so jih takrat roparji pometali v vodo; a povodnji zadnjih mesecev so gotovo vse odnesle. Ne moreš si misliti, kakšna čustva so se vzbujala v mojem srcu! Najraje bi padel na kolena in poljubljal z mučeniško krvjo prepojeno zemljo. —

in bo on govoril tem preprostim srcem. Tu je tudi navada, da se kristjani zbirajo k skupnim večernim molitvam in tudi tedaj jim je treba povedati kaj lepega. Tu v Lin Čovu je okrog 100 kristjanov. Božično noč smo prebili v misijonu z nedolžnimi zabavami; jaz sem bil ves čas v spovednici. Za praznike je naš kuhar zadalil kar dva psa. Meni se ne zdi ravno slaščica kot Kitajcem. —

Za danes zaključim. Ko bomo doživeli

Naša „Kitajca“ vlč. g. Jožko Kerec in vlč. g. Jožko Geder

Naša vožnja je trajala dva dni. Naj povem za zaključek še en vesel dogodek z našega potovanja. Nekako sredi poti smo spali in maševali — ugani kje — v hiši samega glavarja roparjev. Tudi neki kristjan je namreč zašel med to tolpo, in on nam je preskrbel to nenavadno prenočišče. Dva sva spala na nizki mizi, eden na bambusovi klopi in eden na glavarjevi postelji. Glavarja namreč ni bilo doma — je odšel po opravkih. — Zgodaj zjutraj smo si kar v isti sobi postavili oltarček in maševali vsi po vrsti. Kako smo bili hvaležni ljubemu Bogu za to tolažbo.

Kakor vidiš smo potovali srečno, brez najmanjše nezgode. In zdaj sem na tej novi postojanki dokler bo božja volja. Na praznik Brezmadežne sem prvič govoril v misijonski kapeli in od takrat skoraj vsako nedeljo. Sem dejal: „Če me Kitajci ne razumejo, me vsaj ljubi Jezus razume

zopet kaj novega, pa se spet oglasim. Za isto se priporočam tudi vam vsem. Zelo me veseli, da se bližate s tako hitrimi koraki sv. mašniškemu posvečenju. Velika je dolžnost in odgovornost, toda ljubi Jezus ni skop! Ne boj se, ne bo ti manjkalo tolažbe, dasi bo breme težko — a za Jezusa ne sme biti nikoli pretežko. — Bog plačaj tudi za vse drobne novice; vse so zame zanimive in še moji krivooki Kitajčki so radovedni, kdo mi neki piše. —

Spomnite se pogosto teh in vseh dragih Kitajcev v molitvi in priporočite me Mariji Pomočnici in bl. očetu don Bosku. Jaz storim isto za vas vsak dan pri najsvetejši daritvi. Vse pristržno pozdravljam, v Srcu Jezusovem vdani

Jožko Geder,
salezijanski misijonar.

Makas — Ekvador

(Poročilo g. B. Trampuža).

Da ne pozabim, moram povedati najvažnejšo stvar koj v začetku mojega današnjega pisma. V imenu našega apostolskega vikarja in v mojem imenu se prav pristréno zahvalim vsem velikodušnim darovalcem mašnih oblek. Posebna zahvala gre pripravljalnemu odboru VII. mednarodnega misijonskega kongresa v Ljubljani. Naši misijonarji so polni hvaležnosti za tako lep dar in jaz sem bil kar ponosen, da se je moja Slovenija tako postavila. Naj Bog vsem dobrotnikom stotero poplača!

Misijonar, ta kratka besedica mi vzbuja v srcu nedopovedljiva čuvstva hvaležnosti dobremu Bogu, ki je mene nevrednega poklical v tako visoko službo. Ta misel me priganja k apostolskemu delu, k večjemu in vsakovrstnemu zatajevanju. Saj vidim pred seboj toliko ubogih Kivarcev, ki tavajo v temi poganstva po teh pragozdovih kot divje zveri, brez Boga, brez kakega višjega cilja. In vendar čutim, da jih vedno bolj ljubim. Nimam druge želje; kot tu trpeti, reševati njihove duše, umreti tu, med mojimi Kivarci in od tu pohiteti v večno domovino! Ljubim domovino, ljubim drage starše, prijatelje in sobratic in vendar sem jih zapustil zaradi onega, ki je rekel: „Vsak, kdor je zapustil hišo ali brate ali sestre ali očeta ali mater ali njive zaradi mojega imena, bo prejel stokratno in dobil v delež večno življenje!“

Toda oprostite, predaleč me je zaneslo moje navdušenje. Skoraj bi pozabil, da vam pišem poročilo o mojem misijonu. Naj vam za danes omenim le eno nevarnost, ki me sili k neprestani čuječnosti. Smo sredi decembra, ko je pri nas najhujša vročina; in v tem času so se pojavile številne strupene kače, ki so silno nevarne. Nikdar ni človek varen za korak, ki ga napravi. Evo vam nekaj dogodkov. Meseca novembra sva šla z očetom Jakobom na misijonsko potovanje, obiskat neko kivarsko naselbino sredi gozdov. To pot sta služila dva konja. Spredaj je jездil oče Jakob, v sredini pa je šel Kivarec in jaz sem zaključil karavano. Oče Jakob se je zadel s klobukom ob neko vejo; ker sem videl, da bo veča tudi meni na poti, sem rekel Kivarcu, naj jo odseka. Komaj je dvignil mačet — neke vrste handžar, je švignila nad njegovo glavo v grmovje strupena kača, ki je bila na veji. Zahvalili smo se Bogu za pomoč in se priporočili tudi nadaljnemu njegovemu varstvu. — Pred par dnevi je lovil neki Kivarec ptiče.

Pomeril je z lokom, a puščica je ostala v grmu. Nič hudega sluteč se je približal grmu, da bi pobral puščico, a v tistem hipu je skočila nanj strupena kača in ga pičila. V nekaj trenutkih je izdihnil v groznih bolečinah.

Kače so prav različne: najmanjša je dolga le 15 cm, najdaljša pa do osem metrov. Naj omenim le nekatere. Kača „loro“ je do 20 cm dolga, zelene barve. Kadar zapazi nevarnost, se pripravi na naskok. Je zelo strupena in ima to lastnost, da človeka zasleduje z vso silo. — Kača „koral“, do 50 cm dolga, je najbolj strupena. Njen strup umori baje človeka v dveh ali treh minutah. — Kača „makanči“, do 1 m dolga, kostanjeve barve, zelo strupena. Nekoč se je pripravljaj misijonar, da opravi na prostem presv. daritev za zbrane Kivarce, in je našel to gnusobo skrito v mašni obleki! — Kača „čonta“ od 2 do 3 m dolga, je rne barve in čeprav ni strupena, vendar z udarcem z repom ubije manjše živali in je tudi za človeka nevarna. — Kača „boa“ je dolga do osem metrov. — Tako sem našel pet vrst kač, a omenil bi lahko še nadaljnjih 50 vrst! Toliko je teh golazni v teh krajih. Čeprav imamo opraviti večkrat s temi neljubimi gosti, je vendar Marija čula nad nami in se ni do sedaj še nobenemu misijonarju zgodilo nič žalega od kač.

Po leti kače, po zimi deževje in poplave — to sta dve največji oviri pri našem misijonskem delu. Vendar v nevarnostih in nadlogah čutimo, kako blizu nam je ljubi Bog. Marija Pom. in bl. Janez Bosko sta naša velika priprošnjika. Z njuno pomočjo vse premoremo. Kolikokrat vidimo naravnost čudežce božje milosti. Zakrknjena srca divjih Kivarcev se odpirajo in postajajo dostopna za vzvišene nauke naše sv. vrc. Marija in don Bosko nam vodita otroke, da se moremo potem potom njih približati njihovim staršem. Zdej pripravljamo precej otrok in nekaj odraslih na sv. krst. — Če bi kdo izmed dobrih sotrudnikov ali sotrudnic želel določiti ime in postati boter kakemu našemu Kivarčku, naj mi pošlje prošim potom uredništva Sal. Vestnika v Ljubljani svoto 90 Din. Saj bo omenjeno uredništvo rado posredovalo, kajne g. urednik? (Z največjim veseljem! Op. uredništva).

Se priporočam v molitev in pošiljam vsem dobrotnikom in prijateljem misijonski pozdrav.

PO SALEZIJANSKEM SVETU

Lansko leto so začeli salezijanci svoje delovanje v dveh novih krajih. V Maroku v severni Afriki so prevzeli župnijo in odprli nedeljski oratorij za zapuščeno mladino. — V Štokholmu na Švedskem pa so odprli zavod in šolo za rokodelce. Začeli so tudi zidati župno cerkev za tamošnje katoličane, ki so zelo raztreseni med protestanti.

V BOGOTA, glavnem mestu Kolumbije so začeli salezijanci zidati cerkev v čast Karmelski Materi božji, ki je zaščitnica tamošnje republike. Odbor za zgradbo te cerkve je prosil tudi vlado za podporo. Prošnja je bila predložena poslanski zbornici in so glasovali zanjo vsi poslanci. Zanimivo je, kar je ob tej priliki rkel vodja socialistov poslanec Louis Zea Urobe: „Salezijanci zaslužijo v polni meri našo podporo zato, ker ljubijo našo mladino, se trudijo zanjo in jo učijo obrti in poljedelstva, da si bo mogla nekoč pošteno služiti kruh, in zato, ker se ne pečajo s politiko.“

KDAJ BO BL. JANEZ BOSKO PRIŠTET SVETNIKOM? Don Bosko je bil prištet blaženim 2. junija 1929. l. Da se more pričeti razprava za njegovo proglasitev svetnikom, je treba, da ga Bog poveleča vsaj z dvema novima čudežema, ki sta se zgodila po proglasitvi blaženim.

Zastopnik vrhovnega predstojnika sal. družbe je že vložil na kongregacijo obredov prošnjo za don Boskovo proglasitev svetnikom. Tej prošnji, ki so jo podprli mnogi škofje in drugi dostojanstveniki, so dodali poročilo o več čudežih, ki so se zgodili na priprošnjo bl. Janeza Boska že po njegovi proglasitvi blaženim. 17. junija lanskega leta so se zbrali v Rimu člani svete kongregacije obredov, da presodijo, če se prošnja sme sprejeti. Člani so to enoglasno potrdili in nato je sv. oče podpisal odlok, s katerim se prične razprava

za proglasitev svetnikom našega blaženega očeta. Molimo, da bi se to čimprej zgodilo!

RAKOVNIK. V tej dobi, odkar nas je zadnjič obiskal Vestnik, pa do danes smo učakali na Rakovniku dve posebno lepi in ginljivi slovesnosti, kakršnih novosti in vsakdanjosti polni Rakovnik menda res še ni doživel.

Prve vsekakor ne. Dozdaj so bili višji predstojniki, jugoslovanski inspektorji le inozemci, ki smo jih kljub temu ljubili brez pridržka kot don Boskove namestnike; pred poldrugim letom pa je naša inspektorija dobila svojega prvega domačega predstojnika v osebi preč. g. dr. Franca Wallanda. V tej dobi od njegovega nastopa do danes smo mu lahko že neštetokrat pokazali posredno v svojih dejanjih, kako smo mu neomejeno vdani kot don Bosku med nami, a še posebej kot slovenskemu don Bosku — in kako smo ponosni nanj. A izgovoriti se je moralo sree neposredno; zato smo priredili 8. marca prelepo družinsko slavnost, v kateri smo dali odkritosrčen izraz svojim čuvstvom in mislim.

Zlasti pri popoldanski prireditvi v gledališču. Ničče ni hotel zaostati in če pomislite, da je Rakovnik pravi pravcati labirint z vajenci, dijaki, bogoslovci, celo armado sobratov, oratorijanci, z organizacijo bivših gojencev, sotrudstva itd. — potem si lahko mislite, v kako pisanih barvah smo naslikali gospodu inspektorju svojo ljubezen. A osnova je bila ena sama: iskrenost. Neizbrisni vtis slovesnosti so še podčrtali navzoči gospodje ravnatelji iz vseh jugoslovanskih zavodov, ki so se prav tedaj mudili na Rakovniku pri inspektorijalnem zborovanju, in številni povabljeni prijatelji salezijanskega dela.

Nato nam je teklo življenje do velikonočnih praznikov enakomerno in brez po-

membnejših posebnosti. Tedaj pa smo doživeli drugi dogodek, ki ga sicer beleži rakovniška kronika že četrtič, a je vsako leto lepši in lepši: velikonočno Vstajenje na Veliko nedeljo zjutraj. Udeležencev, zlasti moških, je bilo toliko, da bi se pred cerkvijo skoro stikala začetek in konec dolge procesije, ki se je v krogu pomikala od svetišča po bližnjih ulicah. Pa pravijo, da Ljubljančani rajši gledajo procesije,

kakor bi se jih udeleževali! Naša procesija dokazuje popolnoma nasprotno.

In sicer? Vse po starem? Nikakor! Zdi se, da se na Rakovniku pripravlja nekaj velikega. Dan na dan brni pred zavodom tovorni avto, gasi se apno, v zavod prihajajo pomembni obiskovalci. Za sedaj to dejstvo samo opazujemo; presodili pa ga bomo pozneje, ko zremo za njegov namen in pomen.

Oratorij bl. Janeza Boska na Rakovniku 1931. l.

Sestra Marija Mazzarello, prva predstojnica Hčera Marije Pomočnice

POLET K ZENINU.

Ko se solnce nagne v zaton, obzari z bogato lučjo gore in oblake, da zagore kot v rdečem ognju; zdi se, kakor bi nam skrivnostni angel odprl vrata v paradiž, tako ves nebeški je ta prizor.

Tudi M. Mazzarello je tako žarela ob zatonu svojem. Pokazala se je njena duša v vsej krasoti in najlepših čednostih in tako pokazala tudi, kako sladka je smrt svetnikov božjih.

Mati je pešala od dne do dne. Pojavile so se zopet bolečine, zbadalo jo je ob straneh, mrzlica je naraščala, tu in tam se ji je zavrtelo v glavi, da je brz moči omahnila. Legla je v prepričanju, da ne vstane več.

Skromna celica je postala nekako malo svetišče, v katerega so stopale sestre s

svetim spoštovanjem. Tolažile so mater: „Pogum mati! Toliko molitev se dviga k nebu za vaše ozdravljenje!“

„Eh, drage moje, don Bosko je drugačnega mnenja! Morda še mesec dni...!“ Zdaj pa zdaj je vzdihnila:

„Gospod, naj trpim, da, naj trpim v tem življenju, toda po smrti naj moja duša poleti naravnost v nebesa!“

Videč, da potekajo dnevi in da bolezen prizadeva vedno hujše bolečine, je potožila sestram:

„Bojim se, da mi zmanjka potrpežljivosti!“

„Zakaj se bojite? Nikar mati! Zaupajte v Gospoda!“

„Da, da, v Jezusa zaupam in pa v Marijo. Vendar ne pustite me same! Ko vas vidim v bližini, je bolj mirna moja duša.“

Dejali so jo v sv. olje. Po končanem obredu je smehljaje dejala duhovniku: „Zdaj ste mi podpisali potni list, torej lahko mirno odpotujem kadarkoli.“

27. aprila.

Proti večeru se je zdelo, da mati izdihne. V ljubezni do nebeške Matere je s slabotnim glasom popevala:

„Marijo hočem ljubiti,
Mariji srce pokloniti!“

In ko ni mogla več peti, je šepetala:

„Ljubo mi je trpljenje, kajti v nebesih me čaka neskončno veselje.“

Naslednje jutro so ji prinesli sv. popotnico. Umirajoča prekriza roki na prsih in vzdihovaje sprejme Jezusa v svoje srce. Za hip ostane nepremična kakor kip. Nato vzdihne jokaje:

„Dragi, ljubi moj Jezus, tvoja sem, vsa sem tvoja v življenju in smrti! Marija pomni, da sem tvoja hči!“

Smrt je že segla po žrtvi, toda zopet je odtegnila kruto roko; kajti ura, ki jo je Gospod določil, še ni odbila.

Žalostne jo obiskavajo sestre. In ona jih uči:

„Sestre, ljubite se med seboj! Priporočam vam ljubezen, ponižnost in pokorščino. Ne veselite in ne žalostite se čez mero! Veselite se v Gospodu!“

Poljublja razpelo in rane Kristusove v goreči ljubezni. Nekega dne se pa hipoma dvigne in upre pogled v praznino. Zdi se, kakor bi gledala v prikazen; njeno obličje se razjasni v čudoviti lepoti in njene ustnice spregovore:

„Gospod, da sem Te srečala na Kalvariji! Objela bi bila Tvoj križ in si ga naložila na ramena. Jezus, pošlji mi trnja! Naj Te posnemam! Da, naj trpim, a daj mi moči! Jezus moj, naj Te ljubim zdaj in vedno...“

Tako govori približno deset minut. Nato se ozre po navzočih in kakor v zadregi deje:

„Kaj hočete? Jaz sem zdrava. Ne čutim nobene bolečine več. Idite, idite na delo!“

Sestre so se spogledale. Je-li res ozdravela? Ali pa je to znak bližnje smrti?

Proti večeru zapoje mati s sestro vrtarico prelepo Marijino pesem: Slavite Marijo! Pevajoč hoče zleteti v nebo.

14. maja 1881.

Lepo sobotno jutro se že dviga. Lastovke so se že zbudile iz sna in se čeb-ljaje poganjajo proti nebu. Slavec poje. Tudi M. Mazzarello poje in slavi majniško

Kraljico. Kar utihne. Njeno obličje se mučno spreminja v strahu in bojazni. Potne kaplje ji drse raz čelo na mehka lica. Bele roke ji krčevito stiskajo razpelo. Prične se boj s peklenskim sovražnikom, ki bi jo rad v zadnjem hipu pahnil v obup. Tedaj mati zavpije z močnim in ukazujočim glasom:

„Sramota! Naj podležem? Ne, Ne! Pogum!“

„Mati, s kom govorite?“

„Vem sama, s kom govorim.“

„Mati, nikar se preveč ne trudite!“

„Česa se bojiš? Pogum, pogum! Čemu ta bojazen? Pogum!“

Z blodnim pogledom išče Marijine podo-be; in ko jo najde, ji zasije v očeh veliko zaupanje:

„Sestra Marija, ali nisi Marijina hči? Ali si zabila, da kdor Vanjo zaupa, ne bo razočaran? Pogum, pogum! Zapoj pesem slave svoji Materi!“

In res je z zadnjimi močmi pričela peti. Skušnjavce je zbežal. Milost je pomagala. Mati je onemogla omahnila, a čez njeno obličje se je razlil sladek mir.

Tedaj je vstopil v celico gosp. Cagliero. Mati ga je brž spoznala.

„Ah, oče, zbogom!“

Sestre, zdravajte me!“

V sobi je nastala smrtna tišina. Čulo se je le težko dihanje umirajoče. Zopet ji je pogled oživel, velo roko je dvignila kakor v slovo:

„Na svidenje v nebesih!“

Še je zašepetala:

„Jezus, Marija, Jožef, Vam podarim svoje srce, svojo dušo!“

Nato je zajecljala trgoma, da je bilo komaj čuti:

„Jezus... Marija... Jožef...“

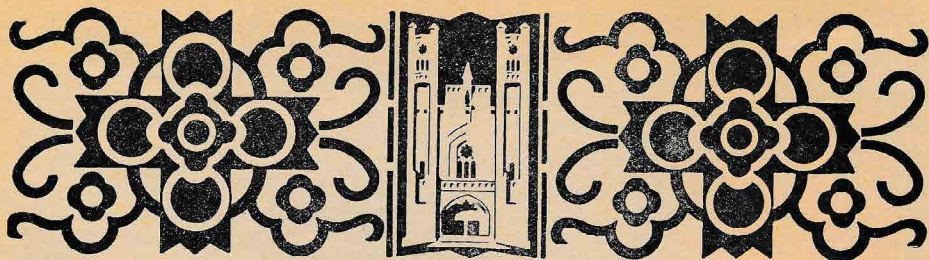
Globoko je zavzdihnila in obmolknila. Njeno dušo je pa sprejel božji Zenin, rekoč:

„Pridi, nevesta moja, da ti ozaljšam čelo z vencem, ki sem ti ga pripravil od veko-maj.“

Kakor si je želela, tako se je zgodilo. Umrla je na sobotni dan, ki je posvečen Mariji. In kakor se je rodila na ta svet v mesecu rož, tako je med rožami odpotovala v nebo, kjer cvete večni maj.

Čez leta so Hčere prenesle njene zem-ske ostanke z mestnega pokopališča v cerkev Matere milosti, kjer čaka, da jo sveta cerkev obda s svetniškim sijajem.

KONEC

MILOSTI MARIJE POMOČNICE

Marija je obljubila blaženemu Janezu Bosku, da ga bo podpirala v njegovem delovanju. To obljubo je večkrat ponovila, zlasti kadar se je znašel v težavah.

Ta pomoč Marije Device je blaženega don Boska vedno spremljala. Posluževala se je radodarnih oseb, zlasti takih, ki so potrebovale nebeške pomoči. Te osebe so se v potrebah in težavah obračale po don Bosku k Mariji, obenem pa prošnjo podpirale z obljubami in darovi za don Boskove naprave. Na ta način so kar dežili zahvalni darovi. Blaženi don Bosko je te darove obračal za vzdrževanje in na predek svoje ustanove.

Enako kot takrat se dogaja še danes povsod po svetu — tudi v Sloveniji. Ljudje, potrebni božje pomoči, se obračajo k Mariji Pom. kristjanov, za uslišane prošnje pa obljublajo zahvalne darove za don Boskove naprave v Sloveniji. Mariji so vsč lako prošnje, združene s takimi obljubami, in jih rada usliši, kakor pričajo zahvale, ki jih objavljamo v Vestniku in premnoge druge, ki ostanejo skrite. Zadnja dva meseca sta prinesla lepo število novih zahval.

„Po položnici Vam pošiljam za salezijske naprave znesek Din 100“ — piše A. Z. iz Hajdine — v zahvalo Pomočnici kristjanov na Rakovniku za čudovito hitro in izdatno pomoč v bolezni, o kateri niso bili zdravniki na jasnem. Obsojena sem bila na težko in nevarno operacijo na vratu. V tej težavi sem se obrnila za pomoč k Materi božji na Rakovniku in obljubila dar za Vaše naprave — in bila sem uslišana. Bolezen se je brez vsakih posebnih zdravil obrnila na bolje in upam, da bo kmalu popolnoma dobro brez zdravniške pomoči in operacije. Hvala Bogu in Mariji!“

M. Nučič iz Predol poroča: „Moram izpolniti obljubo, ki sem jo storila Mariji

Pomočnici. Septembra meseca me je začela leva noga tako silno boleti, da so mi vsi, ki so videli, rekli, da je neozdravljivo. Silili so, naj grem k zdravniku, jaz pa nisem mogla in tudi nisem hotela. Zaupala sem v pomoč Marije Device in sv. Male Terezike. In res se mi je po več devetdnevnih jelo boljšati in polagoma je noga popolnoma ozdravela. — V istem času sem bila v silni gmotni zadregi. Tudi v tej težavi sem se obrnila k Pomočnici kristjanov. Preden sem skonečala devetdnevno, sem našla pomoč. V znak hvaležnosti pošljam Mariji v dar Din 20.“

O. Zmec iz Begunj piše: „J. P. iz Begunj je bila v velikih porodnih težavah.

Zdravniki so dvomili nad srečnim porodom in nujno svetovali bolnico, kajti imela je že več zelo težkih porodov in strašili celo s smrtjo. Mati je obljubila dar Mariji, če se porod izvrši srečno in brez operacije. Ni se varala. Brez operacije in bolnice je srečno porodila. Pošilja v dar 30 Din.“

„Huda in nevarna pljučnica — piše Alojzij Lampret iz Gatine — me je že drugič napadla. Vsakokrat sem se obrnil k Mariji Pomočnici na Rakovniku in bil sem uslišan. V zahvalo pošiljam po poštni položnici Din 100.“

Dequal Anica iz Smederova pošilja z zahvalnim darom sledeče vrstice: „Prav prisrčno se zahvaljujem Mariji Pomočnici na Rakovniku za ozdravljenje mojega sinčka težke bolezni. Posebno milost mi je izkazala Marija sedaj v moji težki zavratni bolezni ter me čudežno rcšila smrti. Za te in vse druge milosti, katere mi je izprosila Marija, ji bodi tisočera hvala!“

N. P. z Jesenic se zahvaljuje za pomoč v velikem dušnem trpljenju. „Samo sebe nisem več poznala“, piše meseca marca. „Minulo je dve leti, kar sem preč.

ncko spovedjo prosila Marijo Pom. in ji obljubila, ako me reši trpljenja, zahvalo v Sal. Vestniku. Res sem po tisti spovedi čutila velik dušni mir, toda obljube nisem izpolnila takoj. Da ne ostanem dolžnica, objavite mojo iskreno zahvalo. Marija naj pa mi bo še nadalje pomočnica!“

Pr. Neža z Jesenic piše: „Pošiljam 100 Din v zahvalo za pomoč, ki mi jo je izkazala Marija. — Tudi moj mož je bil zelo bolan na želodec in sicer že več let. Ze sem izgubila vsako upanje, da bi se ozdravil. Hodil je okrog zdravnikov, pa vse ni nič pomagalo. Dvakrat je bil v bolnici in vse je kazalo, da bo treba operacije. Tu sem se zatekla k Mariji in se priporočila na Rakovniku v molitev. In glej čudo! brez zdravil in brez operacije je mož ozdravel. Kako mogočna je Pomočnica kristjanov!“

Potočnik Gera iz Sv. Andraža poroča: „Mučila me je težka bolezen. V veliki stiski sem se obrnila do Marije Pomočnice na Rakovniku. V zahvalo za njeno milostno pomoč darujem 100 Din in ko mi bo mogoče obiskati milostni kraj, od koder deli tako čudovito pomoč, bom z veseljem storila.“

Nadalje pišejo:

Luskar Frančiška iz Št. Vida: „Obljubila sem dar za Vaše namene, ako odvrneta Marija Pomočnica in blaž. don Bosko veliko nesrečo, ki je pretila pri živini. Bila sem rešena, zato pošiljam v zahvalo 100 Din in poleg tega še nekaj nabranega pri znancih.“

Grmek Leopolda iz Dobrave lj.: „Zahvaljujem se Mariji Pomočnici in blaž. don Bosku za več prejetih milosti in večkratne uslišane prošnje in pošljem v zahvalo 50 Din.“

Vilfan Marija iz Letuša: „Težka operacija me je čakala, česar sem se zelo bala. Zatekla sem se k Mariji Pomočnici in Mali sv. Tereziji in operacijo sem srečno prestala. Zato se javno zahvalim in izpolnim obljubo.“

Nadalje se zahvaljujejo in pošiljajo zahvalni dar: M. Č. (Ljubljana). Zahvala za zdravje Din 100; — J. O. (Št. Jurij ob Taboru) se zahvaljuje za uslišanje prošnje v važni duševni zadevi; — Urbančič J. (Ježica) se zahvaljuje

za prejete milosti. Daruje 120 Din; — Marija Krambergar (Ljubljana) se zahvaljuje M. Pom. za ozdravljenje. Pošilja 10 Din; — Sotrudnica iz Podsrede se zahvaljuje Mariji P. za neko milost in daruje za njeno svetišče 10 Din; — Neimenovana se zahvaljuje Mariji Pom. za zdravje in druge milosti in daruje za njeno svetišče 20 Din; — Šter Ivana (Trboje) za pomoč v trenutku, ko je bilo najmanj upanja; — Brigelj Frančiška (Dobrljevo) za prejeto dobroto; — Benedik Ana (Šmartno) za ozdravljenje nevarne bolezni; — Mihelčič Katarina (Logatec) za ozdravljenje dveletnega sinčka brez zdravniške pomoči; — Tičar Kat. (Novacerkev) za ozdravljenje težke bolezni; — Vindar Antonija (Novacerkev) za uslišano prošnjo; — I. Fras (Ljutomer) za odvrnitev nesreče; — Hajdinjak Ivan (Bogojina) za olajšavo bolezni; — Rovan N. (Št. Jernej) za odvrnjenje nesreče pri živini in ozdravljenje očeta; — A. S. za uslišano prošnjo; — Križnik Tončka (Celje) za pomoč bratu v posebni potrebi; — Dreflak Elizabeta (Rogaška Slatina) za ozdravljenje; — Lokovšek Neža (Krško) za uslišano prošnjo; — M. A. (Ljutomer) za pomoč v bolezni; — I. B. (Maribor) za srečno prestano maturo; — M. D. (Središče) za uslišanje pravične sodbe; — Igljič K. (Dolsko) za uslišano molitev; — Smale Al. (Otavice) za pomoč v važni zadevi; — V. N. (Ljubljana) za večkratno uslišanje; — Drmota Z. (Škofja Loka) za izboljšanje zdravja; — Srdonar Tončka (Ločica) za uslišano prošnjo v zelo kočljivi zadevi; — N. N. (Vransko) za pomoč v hudi stiski; — Gregorčič Fr. (Zabukovje) za odvrnitev nesreče; — I. P. (Vransko) za dvakratno pomoč v ozdravljenju nog; — Neimenovana iz Slov. gorice za zadobljeno zdravje; — Il. V. (Ptuj) za uslišano prošnjo; — Debelak Frančiška (Jesenice) za pomoč v zastrupljenju noge; — M. Z. za ozdravljenje otroka; — Neimenovana (Kresnice) za uslišanje; — Zabukovec Elizabeta (Sevnica) se zahvaljuje Mariji Pom. za uslišano prošnjo; — Marija Jelačin se zahvaljuje bl. Janezu Bosku in M. Pom., da je zadobila po njuni priprošnji zdravje po 20 letnem trpljenju; — Ana Cankar (Dobrunje) se zahvaljuje Mariji Pom. kr. za večkratno uslišanje. Daruje 100 Din; — Franči Rešek: Zahvala Mariji Pom. kr. za uslišanje v veliki težavi. Daruje 100 Din.

Izdaja salezijanski inspektorat na Rakovniku v Ljubljani.
Uredil dr. Tomaž Kelenc. — Odgovoren za salezijansko tiskarno dr. Josip Valjavec.

DROBNE NOVICE

VATIKANSKA RADLIJSKA POSTAJA je bila slovesno otvorjena 2. febr. Pred papeževim nagovorom vsemu svetu so jo blagoslovili s sledečo molitvijo, ki jo je sestavil sam sv. oče: „Naša pomoč je v imenu Gospodovem. Ki je ustvaril nebo in zemljo. Ki pošilja svoj glas po vsej zemlji. Po bliskovo hiti njegova beseda. — Molimo. O Gospod, Jezus Kristus, ti si rekel svojim apostolom: Oznanjajte evangelij vsemu stvarstvu. Blagoslovi te stroje, ki so določeni, da vzbudijo zračne valove, da postanejo tako tudi daljni narodi deležni apostolskega nauka in da bomo s teboj vsi združeni v eni družini. Ki živiš in kraljuješ na vekov veke. Amen.

NA JAPONSKEM je poverila sv. stolica pred nekaj leti salezijancem samostojen misijon v pokrajini Kiu — Siu. Središče misijona je mesto Mijazaki. V kratkem času so dosegli kljub velikim težavam lepe uspehe.

V tem misijonu vzdržujejo salezijanci štiri sirotišnice in en zavod za vzgojo domačih misijonarjev. Največ uspehov dosežejo s pomočjo dnevnih in prazničnih oratorijev. Tu se zbira vsak dan v prostem času japonska mladina brez razlike vere in se tu veselo zabava. Večkrat priredi misijonar predavanje s slikami o Evropi in tako izginjajo vedno bolj predodki in se ta srca pripravljajo za sprejem evangeljskega nauka.

Lani so izdali salezijanci zgodbe sv. pisma nove zaveze v japonskem jeziku. Koliko pozornosti je vzbudila ta knjižica in s kakim veseljem so jo sprejeli, priča dejstvo, da je prva izdaja pošla skoraj v enem mesecu!

Letos na Telovo nameravajo prvokrat napraviti procesijo iz Najsvetejšim po ulicah mesta Mijazaki.

KRŠČANSKO SRCE. Neka starka je vsa vesela pokazala prijateljici, ki je prišla k njej na obisk, zemljevid Kitajske. S prstom je pokazala Mongolsko in rekla: „V zadnjem Vestniku so poročali, da smo prišli že do sem!“ — Potem si je zaznamovala ime nekega kitajskega mesta, rekoč: „Končno je tudi to mesto zaslišalo besedo misijonarjevo in je nad njim vzšla luč sv. vere!“

Koliko se moramo učiti od te preproste starke! S svojimi molitvami in majhnimi darovi je podpirala misijone in se v duhu borila ob strani misijonarjevi, zato je mogla ponosno reči:

„Do sem smo že prišli!“ —

MISIJONSKA SESTRA nadzoruje v cerkvi svoje majhne sirote. Videč neko deklico raztreseno, ji reče: Katarina, zmoli tri „zdravamarije“ k Materi božji. Dekletce obrne v sestro svoje velike oči in molči. — Ali ne slišiš? Zmoli tri „zdravamarije.“ — Otrok še bolj začudeno gleda sestro in ne odgovori niti besede. — Zakaj nočeš zmoliti treh „zdravamarij“ k Materi božji? — vpraša zopet sestra, a deklica udari v jok in vsa v solzah komaj tole odgovori: „Častita sestra, ...jaz znam moliti samo eno zdravamarijo!...“

KITAJCU, ki je prestal težko bolezen, predloži zdravnik račun: 2000 Sapekov za zdravila in 4000 Sapekov za zdravniške obiske. Bolnik odšteje takoj svoto za zdravila rekoč: „Prosim, to je za zdravila. Kar pa se tiče obiskov, se bom potrudil, da vam jih vrnem; saj mi to zdaj ne bo težko, ko sem ozdravljen...“

„VSE FIGE si sam pojedel in se nisi spomnil svojega bratca Selima“ — pravi misijonar malemu Hindu. — „Oče, motiš se. Ves čas sem mislil nanj, ker sem se bal, da bi ne prišel prej, nego bom mogel pojediti vse fige...“

KAKOR — TAKO... Brez primerov ne more misijonar povedati Kitajcem nobene pridige. Vedno se mora posluževati primerov. N. pr. — „Kakor telo potrebuje riž, tako duša molitev. — Kakor ptič ne more sedeti istočasno na dveh drevesih, ki sta daleč vsaksebi, tako kristjan ne more služiti obenem Bogu in satanu. — Kakor mesec razganja nočno temo, tako razsvetljuje Marija, kraljica nebes in zemlje, pot našega življenja. — Naša duša je podobna sveči. Sveča gori, tako mora tudi v naši duši goreti ljubezen božja. Sveča je ravna in bela, tako mora tudi naša duša hrepeneti naravnost k Bogu in ohraniti svojo lepoto s tem, da se ogiblje greha, ki jo umaže. — Kakor kača ne more požreti slona, tako človeški razum ne more doumeti neskončnosti božje...“

Na ta način prodirajo tudi v razum preprostega Kitajca vzvišeni nauki naše sv. vere.

KNEZ AVGUST CZARTORYSKI. Obširnejši življenjepis tega služabnika božjega in gorečega sina bl. Janeza Boska izide v najkrajšem času v zbirki „Veri in omiki.“

SLOVSTVO

VAJA V KRŠČANSKI POPOLNOSTI. Španski spisal *P. Alfonz Rodriguez D. J.* Poslovenil *P. Herman Vodenik, Ref. Cist.* Ljubljana, 1931. Izdal in založil „Glasnik Presv. Srca Jezusovega“. — Hvala Bogu! Po čemer smo že dolgo hrepeneli, to zdaj imamo. Prevod Rodriguezove: „Vaje v krščanski popolnosti“ bo izpolnil vrzel v slovenskem nabožnem slovstvu. Vsi smo namreč čutili, da nimamo v slovenskem jeziku praktične knjige, ki bi človeka temeljito poučila o vsem, kar mora vedeti o krščanski popolnosti. Hvaležni moramo biti Bogu, da smo dobili zdaj uprav Rodriguezovo delo, ki je v tem oziru menda najboljše.

Pisano je preprosto in je prepleteno z mnogimi primerami in zgledi, ki pojasnjujejo vprašanja o duhovnem življenju, da jih tudi manj izobraženi lahko razumejo. Zato ni čuda, da je to imenitno delo pobožnega jezuitskega patra Rodriguez, ki je bilo pisano pred več ko tristo leti, prevedeno skoraj v vse jezike. Knjiga je prirejena tako, da bo v korist ne samo redovnikom in duhovnikom, ampak tudi tistim, ki hočejo v svetu Bogu zvesteje služiti in ki hrepenijo po popolnejšem duhovnem življenju; in teh, hvala Bogu, ni malo tudi med našimi sodrujniki in sodrujniciami.

Da si vsakdo lažje nabavi to dragoceno delo, bo začelo izhajati polagoma v posameznih zvezkih. Vsak zvezek bo imel približno 28 strani in obliko „Salez. Vestnika“. Vseh zvezkov bo okoli devet. Izhajali bodo vsako četrto leta za malenkostno ceno 10 Dinarjev. Naroča se pri Upravi Glasnika Srca Jezusovega, Ljubljana, Zrinjskega cesta 9.

To imenitno delo niti ne potrebuje našega priporočila, ker je itak gotovo, da se bo v najkrajšem času razširilo tudi med našim narodom.

Josip Vole, stolni kanonik, OTROK. Poglavja o vzgoji. II. knjiga. Založila prodajalna K. T. D. v Ljubljani. Cena 24 Din po pošti 1.50 Din. več. Izšla je druga in zadnja knjiga tega prekoristnega in, recimo kar naravnost, dragocenega dela našega priznanega vzgojeslovnega pisatelja. To delo je sad dolgoletnega pisateljevega truda in prava zakladnica koristnih in prepotrebnihi nauk za starše in vzgojitelje. Pisatelj se opira na vzvišeno modrost sv. pisma, navaja izreke svetovnoznanihi vzgojiteljev, prepleta svoje delo s številnimi narodnimi pregovori in podaja tvarino v zanimivi in tako preprosti obliki, da bodo knjigo brali z zanimanjem

in veliko koristjo izobraženci in preprosti starši.

Vprav zaradi teh vrlin in pa ker govori o vzgoji, ki je naših staršev največja dolžnost, bi bilo želeti, da bi našla Volčeva knjiga pot prav v vsako slovensko hišo.

ROČNA KNJIZNICA, izdaja Misijonska tiskarna Domžale — Groblje. Pisma o popolni tolažbi I. II. in III. del. — V današnjih časih gospodari tisk; tisk je tista velesila, ki vlada svet. Prav zato, ker ima tisk tak vpliv in tako veljavo, si morajo vsi pravi katoličani prizadevati, da pospešujejo dober tisk in da omejijo tako vpliv veri in krščanski morali sovražnega tiska. Zato je pozdraviti vsako prizadevanje, ki gre za tem ciljem. Ta namen ima tudi „Ročna knjižnica,“ ki je začela izhajati v Misijonski tiskarni v Domžalah. Priročna oblika, nizka cena — 2 Din za zvezek oz. 1.50 Din za tiste, ki se na knjižnico naroče — in predvsem tehtna vsebina so lastnosti, radi katerih to knjižnico tudi mi toplo priporočamo.

MALA POŠTA

Za objavo milosti. — Kdor prejme kako milost po Mariji Pom. ali po kakem drugem priprošnjiku, naj se, če ni posebnih vzrokov, zahvali s popolnim imenom. S tem pridobi milost na veljavi, častilec pa javno pokaže svojo vero, kar je za sedanjí čas velike važnosti in radi česar ga bo Bog drugič še rajši uslišal.

Novim naročnikom. — Oglasilo se je zopet toliko novih naročnikov, da je zmanjkalo tudi druge številke Salez. vestnika, čeprav smo je natisnili 500 več kakor navadno. Naj oprostite novi naročniki, ki niso prejeli druge številke.

Cerkev sv. Male Terezije. — Odločili smo se, da bomo v doglednem času postavili nekje na Slovenskem cerkev, posvečeno Mali Cvetki. Kje, kdaj in kako, bomo v kratkem objavili. Že zdaj priporočimo blagim sodrujnikom in sodrujniciam, naj se pripravijo na krepko sodelovanje. Prevzvišeni gospod škof dr. Rožman je z veseljem blagoslovil našo namero.

Praznik Marije Pom. kr. na Rakovniku. Praznik Marije Pom. kr. bomo obhajali na Binkoštni ponedeljek. V nedeljo popoldne bo akademija v čast Pomočnici kristjanov, zvečer procesija z lučkami, nato razsvetljava svetišča. V ponedeljek dopoldne sv. maše od štirih naprej, ob pol 9. govor, nato pontifikalna sv. maša, po pontifikalni sv. maši shod sodrujništva pri Lurški votlini. Popoldne o pol 4. govor, nato slovesna procesija s kipom Marije Pom. kr. Udeležite se v obilnem številu!

Katehisti

Pred par meseci je spet odšlo sto salezijancev in isto toliko Hčera Marije Pomocnice v misijone med pogane. Toliko jih gre skoraj vsako leto.

Lepo število, in vendar je to število majhna kaplja v veliki posodi. Razdele se na razne misijone in se razgube, da skoraj ni opaziti narastka. Misijonsko ozemlje, poverjeno salezijanski družbi, obsega 2 milijona 745 tisoč kvadratnih metrov, nekako deset Jugoslavij.

Koliko misijonarjev bi trebalo za to neizmerno ozemlje, si lahko mislite. In vendar so kljub majhnemu številu misijonarjev uspehi krasni. Patagonija, prostrano ozemlje v Južni Ameriki, ki je bila pred šestdesetimi leti domovina poganov in divjakov, je danes po delovanju salezijanskih misijonarjev večji del katoliška in se bo lahko v kratkem izločila iz seznama misijonskih pokrajin.

Da je božji blagoslov spremljal delovanje salezijanskih misijonarjev, kdo bo dvomil? Velikanski uspeh je čudežno delo.

Pri tem uspešnem delovanju so pa naši veliko pomoč v tako imenovanih *katehizih*.

Kaj so katehisti?

Katehist — kakor pove beseda — je tisti, ki uči katekizem. Po naše bi rekli „katehet“.

Delovanje katehistov je v misijonih velikega pomena.

Ko pride misijonar v poganške kraje, mu je prva skrb, da si pridobi nekaj katehistov. Te pa dobi med pogani samimi.

V vsakem, še tako divjem narodu, se

najdejo taki, ki se zanimajo za vero, poslušajo radi verske nauke, prejmejo sv. krst, polagoma druge zakramente, in sčasoma postanejo misijonarjevi pomočniki. Nekateri izmed teh se dajo misijonarjem v službo. Ti hodijo naprej in pripravljajo pot in potem čakajo misijonarja. Misijonar pride, pot je oglašena, misijonsko delovanje je zdatno olajšano.

Dokler se niso misijonarji posluževali katehistov, jim je bilo delovanje mnogo težje in nevarnejše. Ko so n. pr. prišli med divje narode in niso poznali njihovih navad, krajev in nevarnosti, so često nalleteli v prave brloge človeških zveri. Zdaj se pa navadno ustavijo na meji. Tu začno misijonsko delo. Pagani se približajo, morda iz radovednosti. Med temi najdejo enega ali drugega, ki kaže zmožnost za katehetsko službo. Ta jim razloži vse, kar je potrebno za nadaljno delovanje: popiše jim kraje, ljudi, njihovo vero, njihove navade. Ko se potem natančno pouči o glavnih verskih resnicah, ga pošlje misijonar dalje med njegove rojake. Tu govori o tujih učiteljih, jih popiše tako, da že naprej vzljubijo misijonarje; govori jim tudi o novi veri, o Bogu, o velikih resnicah.

Pot je kmalu pripravljena. Tu pride misijonar, izpopolni nauk in v kratkem se veseli lepega števila novih kristjanov.

Ko je katehist dosegel namen, pusti misijonarja in gre dalje, misijonar pa ostane, da utrdi krščansko postojanko in zagotovi vztrajnost. Zato zbere med novimi krščenci nekaj takih, ki so dobro

umeli krščanske nauke in uživajo ugled. Tem izroči skrb nad novimi kristjani — so katehisti doma — sam pa gre dalje na novo od katehista pripravljeno polje.

Črez nekaj tednov ali mesecev se spet povrne, da popravi, kar se je med tem časom razdrlo, in da še bolj izpopolni versko življenje. Da niso misijonarji preveč oddaljeni, ustanovi v gotovih razdaljah tako imenovane misijonske postojanke. Te postojanke so podobne našim župnijam, le s tem razločkom, da so po več dni hoda oddaljene druga od druge.

Katehisti — kakor vidite — so za katoliške misijone izredno velikega pomena. Predno se vzgoji, pripravi in odpošlje en

misijonar duhovnik, je treba let in let, ogromnih stroškov, neizmernih žrtev. Zato je navadno število duhovnikov — misijonarjev majhno, mnogo premajhno, da bi zmagali ogromno delo. Kot nadomestek služijo katehisti, ki so po mnenju škofov in misijonskih duhovnikov neobhodno potrebni. Ti ne potrebujejo dolgih šol; zadostuje nekaj mesecev, da se pouče o glavnih resnicah sv. vere; ne potrebujejo posebnih sredstev: zadostuje, da imajo hrano in obleko. Teh katehistov pa je treba mnogo, mnogo, kajti misijonar je čestokrat sam, popolnoma sam.

Prosimo Boga, da pomnoži število katehistov.

Med divjaki Onas

Smrt in pogreb

Čimbolj se bolezen hujša, tembolj narašča vpitje in stokanje sorodnikov. Obenem sežgo vse, kar je bilo bolnikovega: lok, puščice, kožo in drugo. Na ta način ostane ob njegovi smrti le ena koža, v katero zavijejo truplo, in vrv, s katero ga povežejo. Truplo pokopljejo takoj, ko je še gorko. Ob prostoru, kjer je umrl, skopljejo plitvo jamo, vanjo položijo mrliča in ga pokrijejo z 10 — 15 cm debelo plastjo prsti. V prepričanju, da je prostor, kjer je umrl, okužen od zlih duhov, zapuste prostor in se oddalijo.

Zdravnike, o katerih smo govorili v številki 5 minulega leta, pokopljejo z obrazom navzdol, da ostanejo v zvezi z drugimi umrliimi tovariši, vse druge pa z obličjem navzgor.

V znak žalosti si sorodniki sredi glave, v obliki pleše, ostrižejo lase. Puste si le ozek venec, ki zadaj pada na pleča, spredaj pa sega do oči. Za striženje las se poslužujejo nožev ali pa jih sežgo z žerjavico. Glavo si pobarvajo črno ali rdeče. Če je pokojni umrl v vodi (v morju, jezeru ali reki) si pobarvajo obraz z belimi in črnimi črtami, ki naj predstavljajo valove. Po vsem telesu si pa s steklom ali školjkino lupino odprejo rane, da prelivajo kri.

Po pogrebu se sorodniki in prijatelji trikrat na dan, zjutraj, opoldne in zvečer, zbero okrog ognja in ondi četrte ure jokajo in zdihujejo. Načelnik z žalostnim glasom pove nekaj, česar ni mogoče umeti, in ponavlja zdaj močno, zdaj poluglasno, zdaj tiho, dočim ga drugi spremljajo z

žalostnim zavijanjem, zdaj močno, zdaj tiho, in vmešavajo dolge vzdihne. Razločevati je mogoče naslednje glasove: iu, iu, iu... ii, ii, ii... ia, ia, ia... oo, oo, oo... m, m, m.

Med tem pevanjem drže glave povešene, obličje žalostno, večina pa zakriva obraz z rokami. Če jih med tem obredom obiše tujec ali prijatelj, se ne zmenijo zanj, niti pogledajo ne, dokler ne skonča obred. Ko je obred končan, se razidejo, ne da bi se pozdravili in tu ni več opaziti sence žalosti, celo smeje se in šalijo.

Tudi med letom se spomnijo umrlega, včasih celo čez več let, in ponavljajo iste obrede. Ne marajo pa, da bi jim kdo omenil umrlega. Kadar jih pa kdo vpraša, kako je bilo ime umrlemu očetu ali umrli materi, ali bratu ali kateremukoli sorodniku, smatrajo za veliko razžaljenje. Jezno se obrnejo v stran in molčijo.

Vera

Radi težkega jezika in skritega značaja, je dolgo časa prevladalo mnenje, da Onas nimajo pojma o veri. Pa ni tako. Kdor se poglobi v njihovo življenje in proučuje razne vraže in običaje, pride do spoznanja, da Onas priznavajo dušo, njeno neumrljivost in prehod duše, ki jo imenujejo *Men* (senca), v boljše ali hujše življenje. Onas nimajo nikakih zunanjih obredov za češčenje višjega Bitja; tudi nimajo malikov, ki bi predstavljali božanstvo, in tudi molitve in darov ne poznajo. V gotovih običajih pa vidimo, da se boje višjih bitij. Tako n. pr. imajo gotove postave za uživanje in zdržnost. Po njihovo

Mladenka iz rodu Onas

vi veri pridejo tisti, ki so slabo živeli, ki so morili, ropali, zlorabljali žene drugih itd., po smrti v globoko brezno, polno krvi, ali v umazano jezero, kjer trpe lakoto in ne dobe pitne vode; tisti pa, ki so pošteno živeli, žive po smrti v gozdih, kjer je polno za jed okusnih ptičev, in pijejo čisto studenčnico in se vesele v brezdelju. Verujejo tudi, da se duše nekaterih presele po smrti v ptiče in žuželke, kakor smo že omenili, govoreč o *Konih*.

Kakor vsi Indijanci na Ognjeni zemlji in bližnjih otokih, tako tudi Onas priznajo dva boga: dobrega in hudega. Prvega imenujejo *Timaulk* (dobri zdravnik ali nebeški Gospod), drugega *Kaspei* ali *Kejei* ali *Czortu*. Verujejo tudi v čudovito, zelo hudobno ženo, ki jo imenujejo *Alpe*. Dobremu Bogu pripisujejo vse dobro: zdravje, lepo vreme, bogat lov itd., hudemu vse hudo: bolezen, nesreče...

Po mnenju divjakov Onas blodiijo duše umrlih po gozdih, zato smatrajo šuštenje drevja, ki ga maje veter, vpitje gotovih ptičev, rjoventje zveri in sploh vsak šum in nemir za vpitje in ječanje duš.

Nadaljuje.

To je majhen svetnik ...

Mladenič Mihael Barnabè Rua se je pripeljal v misijon sv. Rafaela na iz drevskih skorij sestavljenem čolnu in z njim

več drugih divjakov, oblečenih skoraj adamsko.

S svojim veselim in odkritim značajem, z občudovanja vredno nadarjenostjo in angelsko nedolžnostjo si je takoj privabil pozornost.

Bil je sirota. V kratkem je postal najboljši prijatelj misijonarjev.

Najprej se je naučil moliti in je rad in pobožno molil. Potem se je naučil streči pri sv. maši, kjer se je obnašal kakor angel.

Dne 15. aprila, 1891., je prejel sv. krst in sv. birmo. V spomin na prvega don Boskovega naslednika, so mu dali ime Mihael Barnabè Rua.

Od tega dne je bilo njegovo življenje še bolj vzgledno. V prostih urah je najrajši delal oltarčke in posnemal duhovnika v sveti službi.

Vsak dan je pometal šolo in spalnico, pomagal je nositi v kuhinjo drva in vodo in ni bil niti trenutno brez dela.

Pri obedu se je navadno nekoliko odtrgal, da je ponasel dečkom, želeč pridobiti njihovo prijateljstvo; potem jih je učil moliti in peti sv. pesmi.

Misijonarji so snovali nad dobrim mladeničem razne načrte, toda vse drugačni so bili načrti božji. Ko so vsi pričakovali dolgo življenje, videč njegovo močno naravo, ga je po malih dneh boleznin nenadoma ugrabila smrt.

Z vzpodbudno pobožnostjo je prejel sv. zakramente, vedno vesel in zadovoljen, vedno vdan v voljo božjo in pripravljen na vse, kar bi Bog zahteval od njega. Le to ga je bolelo, da ni mogel več koristiti hiši.

Malo pred smrtjo se je dvignil na postelji, zrl nepremično neko točko, ne da bi trepnil z očmi, s sladkim nasmehom na obličju, in vzkliknil: „Oh, kako je lepo!... Kako je lepa... Devica!... Pridem!... Pridem!...“

Dolgo je ostal zamaknjen v to prikazen in potem skončal: „Devica!... pojdimo!“ ...Zgrudil se je nazaj — mrtev. Marija Devica ga je vzela s seboj v nebesa.

Kako lepa je bila njegova smrt!... Lepa zato, ker je bilo lepo in sveto njegovo življenje. Tudi po smrti je ohranilo njegovo obličje sladek nasmeh, da je bil, kakor da spi. Vsi njegovi tovariši so ga hoteli videti in se niso mogli ločiti. Kakor misijonarji, tako so tudi omikani indijanci ginjeni ponavljali: „To je majhen svetnik!“ Da, svetnik je bil, svetnik iz rodu *divjakov*.

Iz pisem misijonarjev

Praznični oratorij pastirčkov

Misijonar Benedikt Fiori piše iz Assama (Indija):

Naš revni oratorij v Lait-koru šteje okrog 60 dečkov. Med temi je 40 poganov. Večinoma so pastirčki. Ko pridem ob nedeljah in praznikih na travnik, prihite tudi pastirčki iz raznih dolin.

Ne verjamem, da bi se našel še kak drug temu enak oratorij. Medtem ko nas obdaja okrog 50 pastirčkov ter se uče in zabavajo, se po bližnji okolici mirno pase nad 400 glav živine.

O božiču smo tudi mi postavili jaslice. Ondi zbrani, smo molili k nebeškemu Detetu tudi za naše sotrudnike v Evropi. Ti pastirčki so podobni onim ponižnim in preprostim pastirjem v Betlehemu. Brez dvoma je Jezus z veseljem poslušal njihove molitve.

Med potovanjem na Japonsko

Misijonar Mareg je med potovanjem na Japonsko poročal med drugim sledeče:

(Iz KALAKI, Indija). — Rdeče morje nam je bilo prava nesreča — hočem reči — fotografična. Lepe fotografije iz Masana, ki so se dobro posrečile, so se pokvarile med umivanjem radi preveč tople vode.

V Karaki smo našli izvrstnega voditelja: — gospoda Diaza, načelnika pristanišča. Prišel nas je iskat na parnik in nas je vodil po mestu ter jako vljudno ravnal z nami.

Na parniku nas je med 50 popotniki 23 redovnikov. Parnik se zdi velik... samostan.

(Iz SINGAPORE, Malaska). — Včeraj smo se ustavili pol dneva v Penangu. Obiskali smo tempel, kjer časte krog 200 kač. Svobodno se plazijo po templu in po drevju ob templu. Sestra Leticija je odlomila vejo, in malo je manjkalo, da je niso napadle one živali.

Otok Penang je prijazen vrt, z asfaltiranimi cestami in slikovitimi vrtovi. 20 minut iz mesta je veličasten tempel, posvečen Budi. Vstopili smo, bosí seveda, da smo si ogledali kipe, katerih je okrog 50. V središču stoji kip Bude, obdan s cvetjem, ki ga prinašajo v dar, na zidovju pa slike zmajev in bojevnikov. Koliko čiščenja uživa še danes hudobni duh!

IZ HONG KONGA, (Kitajsko). — Po viharu vožnji smo dospeli v Hong Kong. Kljub viharju smo lahko vse dneve naševali na morju.

Predno smo dospeli na Kitajsko, smo okusili Kitajsko v Indiji. Penang, Singapore itd. so mesta polna kitajcev, kitajskih trgovin in kitajskih molitvenic.

V Hong Kongu so nas naši sobratje sprejeli z godbo. Kitajska mesta s trgovinami brez vrat — ali bolje, s samimi vrati, so za tujce, ki pridejo prvič, čudno zapeljiva.

Nov misijon v Rio Negro

Misijonar Marchesi piše vrhovnemu predstojniku:

Pošiljam najiskrenejša voščila iz novega misijona sv. Mihaela - Iavarete. Naš misijon, kakor tudi misijon v Taracú, dobro napreduje: v zadnjih mesecih smo napredovali v materialnem in moralnem oziru. Blaženi don Bosko nam je res vidno pomagal.

Novo polje je mnogo težje od onega v Taracú, kajti tukajšnji pagani so bolj predrzni in bolj hudobni. Res pa je, da smo tu šele v začetku.

Misijon kljub težavam obljublja lepe sadove. Kar se tiče ozračja, si ne moremo želeti boljšega: kraj je zdrav in brez mrzlice.

Krščena družina iz divjega rodu Tehuelki

Misijonski dogodki

V otroški bolnišnici

Predstojnica Kanosijank iz Hankowa nam poda nekaj prizorov iz ondotne otroške bolnice.

„Za starše je jako mučno gledati otroke, ki trpe in umirajo. Paganske matere kažejo v teh trenutkih zaupanje v malike: otroka zavijejo v rumeni ovoj, ki so ga za drag denar kupile pri paganskem duhovniku. Oče se posluži najskrajnejših sredstev: obdan od sorodnikov položi pod otrokovo vzglavje velik nož, da z njim prestraši duha, ki skuša vzeti otrokovo dušo.

zuje in vidi, kako bolnik nekaj, kar je držal v roki, skriva pod zglavje. Približa se mu in: „Dovoli,“ reče, „da ti popravim zglavje.“

„Ni treba, je popolnoma dobro.“

Sestra vljudno sili in odkrije podobico Ustanovnice z devetdnevnic v kitajščini.

„O! Ali poznaš našo ustanovnico? Si mar katoličan?“

„Ne! ... Pa ne boš huda name? ... Mislil sem, da boš huda, ker sem ukradel nekaj Tvojega ... Videl sem pri sosedu, ki je katoličan in se je počutil jako slabo, kako si mu dala listič in je kmalu nato ozdravel. Ko je pripravil svojo prtljago, da za-

Pouk vrtnarstva

v

misijonih

Toda angelčki se ne boje ne zaklinjanja, ne noža, in odneso dušo, očiščeno v sv. krstu Stvarniku v naročje. Po vsi dvorani odmeva jok in vpitje matere. Nato napolni krsto z oblečkami. Ko je vse urejeno, vzame truplo v roke, ga dvigne v zrak in govori: — Če si umrl, ni po naši krivdi; mi smo storili vse, da bi te rešili... Ali vidiš te nove oblečke, ki ti jih darujem? Bodi torej miren. Toda če se tvoj duh hoče maščevati, pojdi k varovanki, ki te je pustila pasti in ti povzročila smrt..., pojdi k teti, ki je bila s teboj osorna... — tako našteva razne dogodke, o katerih misli, da so pripomogli k smrti.

Tatvina v bolnišnici

„Sestra, ali si opazila, da je moj tovariš skril nekaj pod odejo?“ vpraša bolnik sestro v bolnišnici v Hankowu.

„Kaj je bilo?“ vpraša sestra. Bolnik molči in se hudomušno smeji. Sestra opa-

pusti bolnišnico, sem mu vzela listič, da tudi jaz preberem, kaj je na njem in ozdravim. Kdo je ta gospa, oblečena kot Ti?“

„To je ustanovnica naše družbe: zdaj je njena duša pri Bogu in prosi, da bi tudi mi prišli v lepa nebesa.“

„Pa kaj so ta lepa nebesa? Razloži mi!“ In sestra je začela delo izpreobrnjenja.

Danes je najbrž v nebesih

Hči Marije Pom. piše iz Ekvadora:

„V štirih mesecih so v našem domu umrli štirje hivarčki in ena sirotica.

Pred nekaj dnevi je prišla žena iz Rio Blanca s štiri mesecev starim hivarčkom in je prosila, naj mu preskrbim srečno smrt, naj ga namreč krstim. Gospod Corbellini ga je krstil, in dve uri nato je deček izdihnil dušo.

Tisti dan, ko je umrla sirota, nam je Bog poslal drugo, staro šest mesecev,

Nežo. Nato so prinesli starši nevarno bolnega hivarčka. Osem dni so ga pustili v bolnici. Nekega jutra pridejo ponj. Bil je še vedno v smrtni nevarnosti. Svetovali smo, naj ga puste, dokler ne ozdravi. Niso marali. Oče se je celo razsrdil in vpil: „Ne pustim ga... naj umrje, če je tako, toda doma!...“

„Če je tako, tedaj počakaj trenutno in Ti ga dam. Samo dovoli, da ga poprej nekoliko umijem.“

„Stori!“ zavrne divjak.

Nesla sem ga v svojo sobo in tam krstila: danes je že najbrž v nebesih.“

Rešite gal rešite gal

Predstojnica Hčera Marije Pom. iz Pringlesa (Patagonija) pripoveduje:

Reka Nio Negro je nenadoma narasla. Vas na obali reke je veliko trpela. Vsa je bila preplavljena. Družine so morale izprazniti hiše.

Sredi splošnega strahu in žalosti je ena malih indijank, učenka naše šole, vsa obupana vpila in jokala... Ko sem vsa v strahu pritekla, da vidim, kaj se je zgodilo, mi pokaže nekaj, ki plava po vodi.

- Rešite ga! rešite ga! prosi jokaje.
- Kaj pa, draga deklica?
- Katekizem.

Za malo sidola

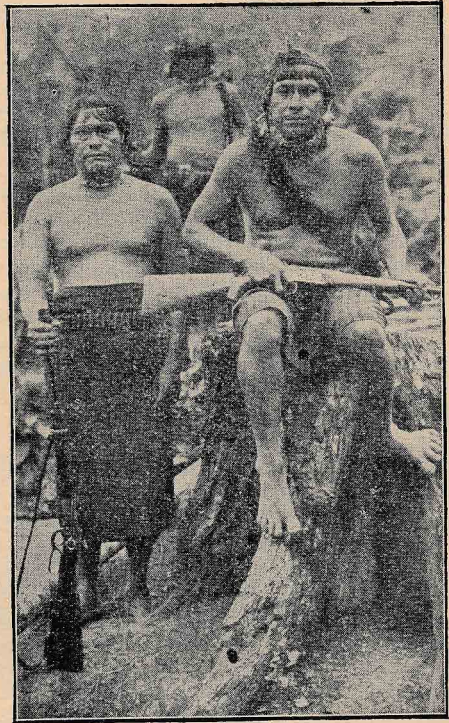
„Ta godala, tako umazana in skoraj zarjavela, ne bodo napravila mandarinu, nikakega dobrega vtisa. Treba jih je osnažiti, da bodo svetla.“

Tako sem opozoril g. Braga, ko je prišel z godbo gojencev k meni na oddih in je pripravil razne komade, da se drugi dan predstavi mandarinu.

„Dobro,“ odgovori, „pojdiva v mesto in kupiva sidola, da boš zadovoljen.“

Napotila sva se v Nam Yung, tri kilometre oddaljeno mesto, in med raznimi pomenki, kakšen bo obisk, sva slednjič dospela. Kako res je, da Bog vodi korake misijonarjev! Obiskala sva razne prodajalne in vpraševala po sidolu, a zaman. Skoraj sva izgubila upanje, da kaj najdeva. Kar opozori g. Braga: „Glej prodajalno z evropskimi predmeti; poskusi-va še tukaj.“

Vstopila sva in res sva našla, kar sva iskala. Najlepše pa to, da sva našla gospodarja, ki naju je sprejel čudno prijazno: povabil je, naj sedeva; postregel je s kavo ter stavil razna vprašanja: ho-

Divjaki Onas z modernim orožjem

tel je vedeti, kdo sva, zakaj so prišli oni dečki itd, itd.

Med enim in drugim vprašanjem, kitajsko vljudnim, sva ga povabila, naj pride v naš katol. misijon, da se bo učil naše vere in bo zadovoljen.

„Gotovo pridem,“ zavrne; „hočem priti in postati eden vaših.“

Stari rek, ki ga vsak dan ponavljajo pri prvem snidenju, ni napravil posebnega vtisa. Z medsebojnim nasmehom smo se ločili, z obljubo, da se še večkrat vidimo.

Gosp. Braga je skončal kratke počitnice, pravo apostolsko potovanje, in se vrnil nazaj v svoj misijon, toda meni je ostal v spominu oni gospodar, ki je rekel: „Hočem postati eden vaših.“ Zdel se mi je bolj odkritosrčen ko drugi.

Večkrat sem se vrnil v ono prodajalno in vedno pozdravil, kakor pozdravljajo kristjani, želeč mu vzbuditi spomin na dano obljubo. Čestokrat nisem imel nikake potrebe, a šel sem, da sem kupil malenkost in še bolj utrdil prijateljstvo. Daroval sem mu krščanski koledar in katekizem, ki ga je sprejel z velikim veseljem.

Od takrat je preteklo več mesecev. Vztrajnost dobrega gospodarja je budila tolažbo. Marljivo je posečal cerkev in se učil verouka. S seboj je vodil starejšo 13 letno hčerko, ki je hitro napredovala v znanju verskih resnic in je kazala živo vero. Poldrugo leto potem se je približal srečni trenutek: oče je dobil ime *Janez*, hčerka *Marija*, drugi otroci so pa kmalu nato povečali število prerujenih v vodi sv. krsta.

Cela družina se je izpreobrnila — radi sidola, ki smo ga potrebovali za čiščenje godal. Kako čudovita so božja pota!

*Duh. U. Dalmazzo
salez. misijonar.*

Abor

Abor se imenuje divji, zelo bojevit rod v podnožju Himalije... Doslej je to ljudstvo vsako leto v skupinah napadalo mirne prebivalce v dolini Baramputra, razdiralo vasi, pustošilo polja, prebivalce pa vodilo v sužnost.

Angleška vlada je temu divjemu ljudstvu naložila isti letni davek kakor drugim rodovom, toda to ljudstvo si je hotelo ohraniti pravico nad tujei, in nobenemu tujcu ni bilo dovoljeno hoditi po njegovem ozemlju.

Leta 1909. sta skušala *Lumsdem* in *Williamson* prehoditi ozemlje Aborov. V Tsam-paju ustavijo načelniki Aborov in svetujejo, naj ne nadaljujeta, ker je med raznimi rodovi vojska. S težkim srcem sta se odločila za vrnitev.

Pri vходу v Kebang sta našla usmrčene prasca, ki so ga darovali zlim duhom, da bi jih obvarovali bolezn, ki sta jo po njihovem mnenju prinesla tujca v deželo. Ko sta se vračala, so jima skozi štiri ure sledili otroci in ju ometavali z bambusovimi palicami, da bi se zli duhovi vrnili z njima, od koder sta jih prinesla.

Pomladi l. 1911. se je *Williamson* z zdravnikom dr. *Gregorsonom* in 47imi spremljevalci zopet povrnil v deželo Aborov. V Sissimu se je zdravnik ustavil, *Williamson* pa je nadaljeval proti Komsiugu, kjer ga je sprejel načelnik z velikim veseljem. Toda isti večer so Abori na njegovo povelje usmrtili njega in spremstvo. Le pet jih je ubežalo smrti. Enaka usoda je zadela zdravnika.

Kmalu po tem umoru je poslala angleška vlada četo vajakov, da so kaznovali Abore in jih postavili strogo pod njihovo nadzorstvo in oblast.

Zakaj?

ZAKAJ ZAMORCI MAZILJO TELO?

Kakor v Sibiriji radi ledenega mraza, tako v vroči Afriki radi vročine poka koža. Da se obvarujejo bolečih ran, se mažejo. V višjih krajih se poslužujejo masla, v drugih olja. O navadnih dneh zadostuje majhna buča olja, o praznikih pa ne štedijo in ga porabijo v izobilju, da mora imeti ubogi misijonar dokaj dober želodec, če hoče prenesti vse dišave, ko pri polni cerkvi spoveduje, pridiguje in mašuje.

Še manj štedijo o dnevih poroke. Obred poroke med pogani je v tem, da se poročenca mažeta drug drugega brez vsakega štedenja.

ZAKAJ IMAJO ZAMORCI POSTELJNO VZGLAVJE PROTI SREDIŠČU KOČE?

Pri nas je posteljno vzglavje navadno ob zidu, drugače je v Afriki. V kočah zamorcev navadno gori sredi kože ogenj, okrog pa stoje postelje. Zamorci kaj radi prebijejo večere v pogovorih, ležeč na posteljah in kadeč iz pip. Tu kade vsi od petega leta. Razen tega se večkrat zgodi, da prodre v kočo tat ali zver. V tem slučaju, pravijo zamorci, je bolje izpostaviti v nevarnost noge kakor glavo.

ZAKAJ ZAMORCI BOLJ LJUBIJO DECKE KAKOR DEKLICE?

„Ah, so same hčerke!“ je vzdihnil zamorec, ko mu je misijonar čestital radi obilne družine. „Čemu mi služijo?“

Do zakona služijo v družini dečki in deklice. Ko se pa poroče, tedaj mislijo mladenke na svojo novo družino in le najo, nič pa na starše. Nasprotno pa sinovi, čeprav mislijo na družino, pri tem vendar ne pozabijo staršev in jim pomagajo popravljati kočo, jim skrbje za obleko, za tobak, za sol in hrano. Misleč tedaj na starost, vsak zamorec bolj vzljubi sinove kakor hčerke.

KRŠČANSKE KITAJSKJE DEVICE.

Danes jih je lepo število in se vedno množe. 9267 krščanskih devic je posvetilo svoje življenje reševanju duš. Od 25 tisoč krstov lanskega leta je velik del pripisovati krščanskim devicam.

Razno

ČUDEN POJEM DIVJAKOV HIVAROV O ŽIVLJENJU.

Divjaki Hivaros so mnenja, da je vsak človek organski del družine in rodu. Iz tega prepričanja slede čudne navade.

Kadar se na primer rodi otrok, se vsi člani, ker smatrajo telo in dušo novorojenca za telo in dušo vsakega iz med sebe, vzdrže par let vseh tistih težkih jedi, ki bi jih ne mogel prebaviti novorojenčev želodec.

Če kdo v družini zbolí, se morajo vsi člani družine zdržati vsega, česar se mora zdržati bolnik, da ne škoduje bolniku in ne ovirajo ozdravljenja...

Če se vdova spet poroči, mora poročiti brata umrlega soproga, da umrli ne trpi radi nevošljivosti. Takega zakona bo soprog vesel, kajti njegov brat je del njega samega.

KOČE INDIJANCEV OB RIO NEGRO.

Imenujejo jih Maloke. V vsaki stanuje 20 — 30 družin. Dolge so 30 — 60 metrov, široke 20 — 40 metrov. Visoke so v sredini 10 — 12 metrov, ob straneh le 2 metra. Maloka je prostor, kjer Indijanec živi, dela, se zabava, umrje in je pokopan.

Maloka služi tudi misijonarjem in sicer za zavetišče in svetišče, kjer opravljajo sv. daritev in poučujejo katekizem.

„Nekoč sem prenočil v Maloki, v kotu blizu izhoda,“ piše misijonar. „Ob desetih so bili vsi v svojih oddelkih, podobnih velikim celicam, vsak v svoji mreži in tudi jaz. Vladala je globoka tišina. Okrog štirih zjutraj sem slišal, da so vsi vstali in tudi jaz, in so se razdeljeni v skupine podali k reki. Ko so se skopali, so se vrnili in začeli pripravljati zajtrk.“

KITAJSKI MISIJONI.

Kitajsko šteje 71 misijonov in sicer: 59 apostolskih vikarijatov in 12 apostolskih prefektur. Izmed teh so 4 vikarijati in 2 prefekturi pod vodstvom duhovnikov domačinov. Dva druga misijona, kjer delujejo tuji misijonarji, so v razvoju in v kratkem bosta postala neodvisna. Tujih misijonarjev je 1675, domačih duhovnikov pa 1172: skupaj 2847 za 430 milijonov ljudi. Katoličanov je 2.329,109 in 1 milijon katehumenov.

Kako obširno je polje, a kako malo delavcev!

PIPA ODPUSČANJA.

Nekateri načelniki rodov na Madagaskaru uče: „Če si se sprl z bratom in ga nameravaš usmrtiti, sedi poprej in pokadi eno pipo. Predno skončáš, se boš prepričal, da je smrt za storjeno pregreho prehuda kazen in se boš zadovoljil s sklepom, dobro ga pretepsti. Nabaši tedaj drugo pipo in jo skadi do dna. Predno skadiš, se boš prepričal, da resne besede nadomeste udarce. Nabaši tretjo. Ko jo skončáš, boš šel k bratu in mu odpustil.“

KAJ JE BOG DELAL SEDMI DAN?

Vai je živahen in zelo ljubezniv Siamec. Mati ga je iz otroških let vzgajala krščansko. — „Kaj je delal Bog sedmi dan?“ ga nekoč vpraša katehet. Vai hitro vstane, pogleda kateheta v obraz, potem se spomni, da ga je mati učila, da mora vsak pošten človek ob nedeljah k sv. maši, in z vso gotovostjo zavrne: „Sedmi dan je šel Bog k sv. maši, kakor zapovedujejo cerkvene zapovedi.“ —

ZA DUHOVSKE POKLICE MED POGANI.

Priporočilo sv. očeta, naj se skrbi za duhovske poklice v misijonskih pokrajinah, je znano. Naš apostolski prefekt mons. Mathias je mislil na to od prvega dne, ko je stopil v Indijo. Toda vprašanje je težko.

Pred vsem je bilo treba misliti na gradbo poslopja, potem zbrati dečke, zdaj pa, ko se uče, je treba misliti na vzdrževanje. V Gauhati imamo že 60 živahnih indijskih dečkov, zelo dobrih, ki nudijo najlepše nade za prihodnje duhovske poklice. Skupina, ki vam jo podam, predstavlja najbolj marljive v učenju. Koliko izmed teh bo doseglo svoj cilj? Kolikim izmed teh bo Gospod podelil duhovski poklic?

Naj se bralci Misijonske mladeži spomnijo teh malih v molitvi. Morda bo po njihovi dobroti kdo izmed teh vreden duhovske časti in bo v svojem misijonskem delovanju mnogo v temi blodčih bratov pripeljal v naročje božje ljubezni.

D. P.